

<p>ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ, ΟΠΩΣ ΑΝ ΕΞ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΩΦΕΛΟΙΝΤΟ ΛΟΓΩΝ</p> <p>Βασιλείου τοῦ Μεγάλου</p>	<p>ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ, ΠΩΣ ΝΑ ΩΦΕΛΟΥΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ</p> <p>Απόδοση στη Νεοελληνική: Βασίλειος Μουστάκης (+)</p>
<p>1</p> <p>Πολλά με τὰ παρακαλοῦντά ἐστι συμβουλευσαί ὑμῖν, ὧ παιῖδες, ἃ βέλτιστα εἶναι κρίνω, καὶ ἃ συνοίσειν ὑμῖν ἐλομένοις πεπίστευκα. Τό τε γὰρ ἡλικίας οὕτως ἔχειν, καὶ τὸ διὰ πολλῶν ἤδη γεγυμνάσθαι πραγμάτων, καὶ μὴν καὶ τὸ τῆς πάντα παιδευούσης ἐπ’ ἄμφω μεταβολῆς ἱκανῶς μετασχεῖν, ἔμπειρόν με εἶναι τῶν ἀνθρώπινων πεποίηκεν, ὥστε τοῖς ἄρτι καθισταμένοις τὸν βίον ἔχειν ὡσπερ ὁδοῦ τὴν ἀσφαλεστάτην ὑποδεικνύναι· τῇ τε παρὰ τῆς φύσεως οἰκειότητι εὐθύς μετὰ τοὺς γονέας ὑμῖν τυγχάνω, ὥστε μήτ’ αὐτὸς ἔλαττόν τι πατέρων εὐνοίας νέμειν ὑμῖν, ὑμᾶς δὲ νομίζω, εἰ μὴ τι ὑμῶν διαμαρτάνω τῆς γνώμης, μὴ ποθεῖν τοὺς τεκόντας, πρὸς ἐμὲ βλέποντας. Εἰ μὲν οὖν προθύμως δέχοισθε τὰ λεγόμενα, τῆς δευτέρας τῶν ἐπαινουμένων ἔσεσθε παρ’ Ἡσιόδω τάξεως· εἰ δὲ μὴ, ἐγὼ μὲν οὐδὲν ἂν εἴποιμι δυσχερές, αὐτοὶ δὲ μέμνησθε τῶν ἐπῶν δηλονότι, ἐν οἷς ἐκεῖνός φησιν ἄριστον μὲν εἶναι τὸν παρ’ ἑαυτοῦ τὰ δέοντα συνορῶντα, ἐσθλὸν δὲ κάκεῖνον τὸν τοῖς παρ’ ἐτέρων ὑποδειχθεῖσιν ἐπόμενον, τὸν δὲ πρὸς οὐδέτερον ἐπιτήδειον ἀχρεῖον εἶναι πρὸς ἅπαντα. Μὴ θαυμάζετε δὲ εἰ καθ’ ἑκάστην ἡμέραν εἰς διδασκάλου φοιτῶσι, καὶ τοῖς ἐλλογίμοις τῶν παλαιῶν ἀνδρῶν δι’ ὧν καταλελοίπασι λόγων συγγινομένοις ὑμῖν, αὐτὸς τι παρ’ ἑμαυτοῦ λυσιτελέστερον ἐξευρηκέναι φημί. Τοῦτο μὲν οὖν αὐτὸ καὶ</p>	<p>ΜΙΛΑΕΙ Η ΠΕΙΡΑ ΕΝΟΣ ΑΓΙΟΥ</p> <p>Πολλοὶ λόγοι, ἀγαπητά μου παιδιά, μὲ κάνουν νὰ σᾶς δώσω αὐτὲς τὶς συμβουλές. Πιστεύω ὅτι εἶναι οἱ καλύτερες καὶ θὰ σᾶς ὠφελήσουν, ἂν τὶς κάνετε κτῆμα σας. Ἔχω προχωρημένη ἡλικία. Ἀσκήθηκα στὴ ζωὴ μὲ πολλοὺς τρόπους. Γνώρισα ἐπὶ πολλὰ χρόνια τὶς βιοτικὲς μεταβολές, ποὺ συμπληρώνουν τὴν ἀνθρώπινη μόρφωση. Ἔτσι, ἔχω κάμποση πείρα στὰ ἀνθρώπινα πράγματα. Μπορῶ, λοιπόν, σ’ αὐτοὺς ποὺ πρωτοπαίνουν στὸ στάδιο τῆς ζωῆς, νὰ δείξω τὸν ἀσφαλέστερο δρόμο. Ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς συγγένειας, ἔρχομαι εὐθύς μετὰ τοὺς γονεῖς σας. Γι’ αὐτό, σᾶς ἀγαπῶ ὅμοια μ’ ἐκείνους. Καὶ σεῖς μὲ βλέπετε σὰν πατέρα σας, ἔτσι θαρρῶ. Ἄν, λοιπόν, δεχθῆτε μὲ προθυμία τὰ λόγια μου, θὰ ἀνήκετε στὴ δεύτερη κατηγορία ἐκείνων ποὺ ἐπαινεῖ ὁ ἀρχαῖος ποιητῆς Ἡσίοδος, γράφοντας ὅτι εἶναι ἄριστος ἄνθρωπος ὅποιος μονάχος του ξεχωρίζει τὸ σωστὸ κι εἶναι καλὸς ἄνθρωπος ὅποιος συμμορφώνεται μὲ τὶς σωστὲς ὑποδείξεις. Ἐνῶ ὅποιον δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ τὸ κάνει αὐτό, τὸν χαρακτηρίζει σὰν ἄνθρωπο ἄχρηστο. Καὶ μὴν ἀπορήσετε ποὺ ἔρχομαι νὰ προσθέσω κάτι δικό μου σὲ ὅσα διαβάζετε ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους στὰ σχολεῖα σας καὶ μάλιστα νὰ σᾶς πῶ ὅτι αὐτὸ τὸ δικό μου εἶναι ὠφελιμότερο ἀπὸ ὅσα ἐκεῖνοι σᾶς διδάσκουν. Ἀκριβῶς αὐτὸ εἶναι τὸ νόημα τῆς συμβουλῆς μου: δὲν πρέπει νὰ παραδώσετε στοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς τὸ τιμόνι τοῦ νοῦ σας, γιὰ νὰ σᾶς πᾶνε ὅπου αὐτοὶ θέλουν. Δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀκολουθεῖτε σὲ ὅλα. Πρέπει νὰ πάρετε ἀπ’ αὐτοὺς ὅ,τι εἶναι χρήσιμο καὶ</p>

<p>συμβουλευσων ἤκω, τὸ μὴ δεῖν εἰς ἅπαξ τοῖς ἀνδράσι τούτοις, ὥσπερ πλοίου τὰ πηδάλια τῆς διανοίας ὑμῶν παραδόντας, ἤπερ ἂν ἄγωσι, ταύτη συνέπεσθαι, ἀλλ' ὅσον ἐστὶ χρησίμων αὐτῶν δεχομένους, εἰδέναι τί χρὴ καὶ παριδεῖν. Τίνα οὖν ἐστὶ ταῦτα καὶ ὅπως διακρινοῦμεν, τοῦτο δὴ καὶ διδάξω ἔνθεν ἑλών.</p>	<p>νὰ μὴ δώσετε προσοχὴ στὰ ὑπόλοιπα. Ἔρχομαι, λοιπόν, ἀμέσως νὰ σᾶς ὑποδείξω ποιά εἶναι τὰ ἀχρηστο μέσα στὰ συγγράμματά τους καὶ πῶς νὰ ξεχωρίζετε τὰ πρῶτα ἀπὸ τὰ δεύτερα.</p>
<p>2</p> <p>Ἡμεῖς, ὦ παῖδες, οὐδὲν εἶναι χρῆμα παντάπασι τὸν ἀνθρώπινον βίον τοῦτον ὑπολαμβάνομεν, οὐτ' ἀγαθόν τι νομίζομεν ὅλως, οὐτ' ὀνομάζομεν, ὃ τὴν συντέλειαν ἡμῖν ἄχρι τούτου παρέχεται. Οὐκοῦν οὐ προγόνων περιφάνειαν, οὐκ ἰσχὺν σώματος, οὐ κάλλος, οὐ μέγεθος, οὐ τὰς παρὰ πάντων ἀνθρώπων τιμάς, οὐ βασιλείαν αὐτήν, οὐχ ὅ τι ἂν εἴποι τις τῶν ἀνθρώπινων, μέγα, ἀλλ' οὐδ' εὐχῆς ἄξιον κρίνομεν, ἢ τοὺς ἔχοντας ἀποβλέπομεν, ἀλλ' ἐπὶ μακρότερον πρόκειμεν ταῖς ἐλπίσι, καὶ πρὸς ἑτέρου βίου παρασκευὴν ἅπαντα πράττομεν. Ἄ μὲν οὖν ἂν συντελῆ πρὸς τοῦτον ἡμῖν, ἀγαπᾶν τε καὶ διώκειν παντὶ σθένει χρῆναί φαμεν, τὰ δ' οὐκ ἐξικνούμενα πρὸς ἐκεῖνον ὡς οὐδενὸς ἄξια παροῦν. Τίς δὴ οὖν οὗτος ὁ βίος καὶ ὅπη καὶ ὅπως αὐτὸν βιωσόμεθα, μακρότερον μὲν ἢ κατὰ τὴν παροῦσαν ὁρμὴν ἐφικέσθαι, μειζόνων δὲ ἢ καθ' ὑμᾶς ἀκροατῶν ἀκοῦσαι. Τοσοῦτόν γε μὴν εἰπὼν ἱκανῶς ἂν ἴσως ὑμῖν ἐνδειξαίμην ὅτι πᾶσαν ὁμοῦ τὴν ἀφ' οὗ γεγονόσιν ἀνθρώποι τῷ λόγῳ τις συλλαβὴν καὶ εἰς ἓν ἀθροίσας εὐδαιμονίαν οὐδὲ πολλοστῶ μέρει τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων εὐρήσει παρισουμένην, ἀλλὰ πλεῖον τοῦ ἐν ἐκείνοις ἐλαχίστου τὰ σύμπαντα τῶν τῆδε καλῶν κατὰ τὴν ἀξίαν ἀφεστηκότα ἢ καθ' ὅσον σκιά καὶ ὄναρ τῶν ἀληθῶν ἀπολείπεται.</p>	<p>ΤΟ ΝΕΡΟ ΚΑΙ Ο ΗΛΙΟΣ</p> <p>Ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ θεωροῦμε ἐντελῶς ἀσήμαντο πρᾶγμα τὴν ἐδῶ κάτω ἀνθρώπινη ζωή. Δὲν λογαριάζομε καὶ δὲν λέμε καλὸ ὅ,τι μᾶς ἐξυπηρετεῖ σ' αὐτὴ μονάχα τὴ ζωὴ. Τὴν ἔνδοξη καταγωγὴ, τὴν εὐρωστία τοῦ κορμιοῦ, τὴ σωματικὴ καλλονή, τὸ ὠραῖο ἀνάστημα, τίς τιμὲς ποὺ δίνουν οἱ ἀνθρώποι, ἀκόμα καὶ τὸ βασιλικὸ ἀξίωμα κι ὅτιδήποτε ἄλλο προσφέρει ὁ παρῶν κόσμος, δὲν θὰ τὰ θαρροῦμε μεγάλα καὶ ζηλευτὰ πρᾶγματα. Δὲν μᾶς κάνουν ἐντύπωση ὅσοι τὰ ἔχουν. Οἱ δικές μας ἐλπίδες πᾶνε πολὺ μακρύτερα. Οἱ πράξεις μας εἶναι μιὰ προετοιμασία γιὰ κάποια ἄλλη ζωὴ. Ἀκριβῶς, λοιπόν, ὅσα μᾶς χρειάζονται γι' αὐτὴ τὴν ἄλλη ζωὴ, αὐτὰ ἀγαπᾶμε, αὐτὰ λαχταροῦμε, περιφρονώντας ὅσα δὲν φθάνουν ὡς ἐκεῖ. Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ ἄλλη ζωὴ; Ποῦ καὶ πῶς θὰ τὴ ζήσουμε; Αὐτὸ τὸ θέμα εἶναι ἀνώτερο τῆς τωρινῆς ἀφορμῆς, γιὰ νὰ τὸ περιγράψω. Καὶ σεῖς, ἐξ ἄλλου, δὲν ἔχετε ἀκόμη ὅλη τὴν ὠριμότητα, γιὰ νὰ ἀφομοιώσετε τὴν περιγραφή του. Θὰ σᾶς δώσω ὅμως ἓνα σκιαγράφημά του, ποὺ θὰ σᾶς εἶναι ἀρκετό. Ἄς πάρουμε ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά ὅλη τὴν εὐτυχία, ποὺ σωρεύθηκε στὸν κόσμον αὐτὸν ἐδῶ ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα του. Ὅλη, λοιπόν, αὐτὴ ἡ γήινη εὐτυχία δὲν φθάνει οὔτε τὸ μικρότερο ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ τῆς ἄλλης ζωῆς. Ὅλα τὰ καλὰ τοῦ κόσμου τούτου εἶναι τόσο κατώτερα ἀπὸ τὸ ἐλάχιστο ἀνάμεσα σ' ἐκεῖνα τὰ ἀγαθὰ, ὅσο κατώτερα εἶναι ἡ σκιά καὶ τὸ ὄνειρο ἀπὸ τὴν</p>

<p>Μᾶλλον δέ, ἴν' οἰκειοτέρῳ χρήσωμαι τῷ παραδείγματι, ὅσω ψυχὴ τοῖς πᾶσι τιμιωτέρα σώματος, τοσοῦτῳ καὶ τῶν βίων ἐκατέρων ἐστὶ τὸ διάφορον.</p> <p>Εἰς δὴ τοῦτον ἄγουσι μὲν Ἴεροὶ Λόγοι, δι' ἀπορρήτων ἡμᾶς ἐκπαιδεύοντες. Ἔως γε μὴν ὑπὸ τῆς ἡλικίας ἐπακούειν τοῦ βάθους τῆς διανοίας αὐτῶν οὐχ οἷόν τε, ἐν ἑτέροις οὐ πάντη διεστηκόσιν, ὥσπερ ἐν σκιαῖς τισι καὶ κατόπτροις, τῷ τῆς ψυχῆς ὄμματι τέως προγυμναζόμεθα, τοὺς ἐν τοῖς τακτικοῖς τὰς μελέτας ποιούμενους μιμούμενοι οἱ γε, ἐν χειρονομίαις καὶ ὀρχήσεσι τὴν ἐμπειρίαν κτησάμενοι, ἐπὶ τῶν ἀγώνων τοῦ ἐκ τῆς παιδιᾶς ἀπολαύουσι κέρδους. Καὶ ἡμῖν δὴ οὖν ἀγῶνα προκειῖσθαι πάντων ἀγώνων μέγιστον νομίζειν χρεῶν, ὑπὲρ οὗ πάντα ποιητέον ἡμῖν καὶ πονητέον εἰς δύναμιν ἐπὶ τὴν τούτου παρασκευὴν, καὶ ποιηταῖς καὶ λογοποιοῖς καὶ ῥήτορσι καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ὁμιλητέον ὅθεν ἂν μέλλῃ πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιμέλειαν ὠφέλειά τις ἔσσεσθαι. Ὅσπερ οὖν οἱ δευσοποιοί, παρασκευάσαντες πρότερον θεραπείαις τισὶν ὅ τι ποτ' ἂν ἦ τὸ δεζόμενον τὴν βαφήν, οὕτω τὸ ἄνθος ἐπάγουσιν, ἂν τε ἄλουργόν, ἂν τέ τι ἕτερον ἢ τὸν αὐτὸν δὴ καὶ ἡμεῖς τρόπον, εἰ μέλλει ἀνέκπλυτος ἡμῖν ἢ τοῦ καλοῦ παραμένειν δόξα, τοῖς ἔξω δὴ τούτοις προτελεσθέντες, τηνικαῦτα τῶν ἱερῶν καὶ ἀπορρήτων ἐπακουσόμεθα παιδευμάτων· καὶ οἷον ἐν ὕδατι τὸν ἥλιον ὄρα ἔθισθέντες οὕτως αὐτῷ προσβαλοῦμεν τῷ φωτὶ τὰς ὄψεις.</p>	<p>πραγματικότητα. Ἦ, γιὰ νὰ χρησιμοποιήσω ἓνα πιὸ συνηθισμένο παράδειγμα, ἢ διαφορὰ ἀνάμεσα στὶς δυὸ ζωές, γιὰ τὶς ὁποῖες μιλάμε, εἶναι ὅσο κι ἢ διαφορὰ σὲ ἀξία ἀνάμεσα στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα.</p> <p>Ὁδηγός μας στὴν ἐδῶ κάτω ζωὴ εἶναι ἡ Ἁγία Γραφή, ποὺ ἡ γλῶσσα τῆς ἔχει πολὺ μυστήριο. Ὅσο ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀκόμα μικρὴ ἡλικία, εἶναι φυσικὸ νὰ μὴ καταλαβαίνει τὴ βαθιὰ τῆς σημασία. Τί κάνει, λοιπόν; Προγυμνάζεται μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς σὲ ἄλλα κείμενα, ὄχι ἐντελῶς ξένα, ποὺ μοιάζουν μὲ καθρέφτες καὶ σκιές. Συμβαίνει δηλαδὴ ὅτι καὶ στὸν στρατό. Οἱ στρατιῶτες ἀποκτοῦν τὴν πολεμικὴ πείρα πρῶτα μὲ τὶς κινήσεις τῶν γυμνασίων, ποὺ εἶναι ἓνα εἶδος παιχνίδι. Ὑστερα, γνωρίζουν τὸν ἀληθινὸ πόλεμο. Ἐχουμε κι ἐμεῖς μπροστὰ μας μιὰ μάχη. Τὴ μεγαλύτερη ἀπ' ὅλες. Γιὰ νὰ ἐτοιμασθοῦμε, πρέπει νὰ γυμνασθοῦμε, νὰ κοπιᾶσουμε. Πῶς θὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ προγύμναση; Μὲ τὸ νὰ γνωρίσουμε καλὰ τοὺς ποιητές, τοὺς πεζογράφους, τοὺς ῥήτορες κι ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ θὰ μᾶς προσφέρουν κάτι γιὰ νὰ δυναμώσουμε τὴν ψυχὴ μας. Θυμηθῆτε τί κάνουν τὰ βαφεῖα. Πρῶτα ἐτοιμάζουν μὲ διάφορους τρόπους τὸ ὕφασμα ποὺ θὰ βάψουν. Καὶ μονάχα ἀφοῦ γίνῃ αὐτὴ ἡ προεργασία, τότε παίρνουν καὶ μεταχειρίζονται τὸ κόκκινο ἢ ἄλλο χρῶμα γιὰ νὰ κάνουν τὸ βάψιμο. Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ γίνῃ καὶ σὲ μᾶς. Πρῶτα θὰ ἐτοιμάσουμε τὴ συνείδησή μας μὲ τὴν κοσμικὴ σοφία κι ὕστερα θ' ἀκούσουμε τὰ ἱερά καὶ βαθιὰ νοήματα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας. Πρῶτα θὰ συνηθίσουμε νὰ βλέπουμε τὸν ἥλιο μέσα στὸ νερὸ κι ὕστερα θ' ἀτενίσουμε τὸν ἴδιο τὸν ἥλιο.</p>
<p>3</p> <p>Εἰ μὲν οὖν ἔστι τις οἰκειότης πρὸς</p>	<p>ΟΙ ΚΑΡΠΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΦΥΛΛΩΜΑ</p> <p>Ἄν οἱ δυὸ διδασκαλίες ἔχουν κάποια</p>

<p>ἀλλήλους τοῖς λόγοις, προὔργου ἂν ἡμῖν αὐτῶν ἢ γνῶσις γένοιτο· εἰ δὲ μή, ἀλλὰ τό γε παράλληλα θέντας καταμαθεῖν τὸ διάφορον οὐ μικρὸν εἰς βεβαίωσιν τοῦ βελτίονος. Τίνι μέντοι καὶ παρεικάσας τῶν παιδεύσεων ἐκατέραν, τῆς εἰκόνας ἂν τύχοις; Ἦπου καθάπερ φυτοῦ οἰκεία μὲν ἀρετὴ τῷ καρπῷ βρῦειν ὠραίω, φέρει δὲ τινα κόσμον καὶ φύλλα τοῖς κλάδοις περισειόμενα· οὕτω δὴ καὶ ψυχῇ προηγουμένως μὲν καρπὸς ἢ ἀλήθεια, οὐκ ἄχαρὶ γε μὴν οὐδὲ τὴν θύραθεν σοφίαν περιβεβλησθαι, οἷόν τινα φύλλα σκέπτην τε τῷ καρπῷ καὶ ὄψιν οὐκ ἄωρον παρεχόμενα. Λέγεται τοίνυν καὶ Μωυσῆς ἐκεῖνος ὁ πάνυ, οὗ μέγιστόν ἐστιν ἐπὶ σοφία παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ὄνομα, τοῖς Αἰγυπτίων μαθήμασιν ἐγγυμνασάμενος τὴν διάνοιαν, οὕτω προσελθεῖν τῇ θεωρίᾳ Τοῦ ὄντος. Παραπλησίως δὲ τούτῳ, κὰν τοῖς κάτω χρόνοις, τὸν σοφὸν Δανιὴλ ἐπὶ Βαβυλῶνός φασι τὴν χαλδαίων σοφίαν καταμαθόντα, τότε τῶν θείων ἄψασθαι παιδευμάτων.</p>	<p>συγγένεια, θὰ ἦταν ὠφέλιμη ἢ γνῶση καὶ τῶν δυό. Ἀλλὰ ἔχουν καὶ μεγάλη διαφορά. Γι' αὐτό, ἂν τις βάλουμε τὴ μιὰ πλάι στὴν ἄλλη καὶ τις συγκρίνουμε, θὰ δοῦμε καθαρὰ ὅτι ἢ μιὰ ὑπερέχει τῆς ἄλλης. Μὲ τί ὅμως νὰ τις παρομοιάσουμε, ὥστε νὰ δώσουμε μιὰ πετυχημένη εἰκόνα τους; Ἡ κύρια ἀξία τοῦ φυτοῦ εἶναι τὸ ὅτι κάνει καρπούς. Ἀλλὰ καὶ τὰ φύλλα του προσφέρουν ἓνα στόλισμα, καθὼς παίζουν κάτω ἀπὸ τὴν πνοὴ τοῦ ἀέρα γύρω στοὺς κλάδους. Κάτι ἀνάλογο γίνεται καὶ στὴν ψυχῇ. Ὁ καρπὸς τῆς, ἢ ἀξία τῆς εἶναι ἢ ἀλήθεια. Εἶναι ὅμως ὠραῖο πρᾶγμα νὰ τὴν τριγυρίζει κι ἢ κοσμικὴ σοφία, σὰν φυλλωσιά, πού σκεπάζει ὁμορφα τοὺς καρπούς. Αὐτὸ συνέβη μὲ τὸν μεγάλο Μωϋσῆ, τὸν περιβόητο γιὰ τὴ σοφία του, καθὼς ἀναφέρει ἢ παράδοση. Πρῶτα –λένε– γύμνασε τὸν νοῦ του στὶς ἐπιστῆμες τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου κι ὕστερα σίμωσε γιὰ νὰ δεῖ τὸν ἀληθινὸ Θεό. Παρόμοιο συνέβη καὶ μὲ τὸν σοφὸ Δανιὴλ, αἰῶνες ἀργότερα. Πρῶτα διδάχθηκε στὴ Βαβυλώνα τὴ σοφία τῶν Χαλδαίων κι ὕστερα ἔπεσε στὴ σπουδὴ τῆς θείας διδασκαλίας.</p>
<p>4</p> <p>Ἄλλ' ὅτι μὲν οὐκ ἄχρηστον ψυχαῖς μαθήματα τὰ ἕξωθεν δὴ ταῦτα ἱκανῶς εἰρηται· ὅπως γε μὴν αὐτῶν μεθεκτέον ὑμῖν ἐξῆς ἂν εἴη λέγειν. Πρῶτον μὲν οὖν τοῖς παρὰ τῶν ποιητῶν, ἴν' ἐντεῦθεν ἄρξωμαι, ἐπεὶ παντοδαποί τινές εἰσι κατὰ τοὺς λόγους, μὴ πᾶσιν ἐφεξῆς προσέχειν τὸν νοῦν, ἀλλ' ὅταν μὲν τὰς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν πράξεις ἢ λόγους ὑμῖν διεξίωσιν, ἀγαπᾶν τε καὶ ζηλοῦν, καὶ ὅτι μάλιστα πειρᾶσθαι τοιοῦτους εἶναι, ὅταν δὲ ἐπὶ μοχθηροῦς ἀνδρῶς ἔλθωσι τῇ μιμῆσει, ταῦτα δεῖ φεύγειν ἐπιφρασσομένους τὰ ὧτα οὐχ ἦττον ἢ τὸν Ὀδυσσεά φασὶν ἐκεῖνοι τὰ τῶν</p>	<p>Η ΠΕΤΡΑ ΣΤΟ ΑΛΦΑΔΙ</p> <p>Ἀρκετὰ σᾶς ἐξήγησα τὸ ὅτι αὐτὰ τὰ κοσμικὰ μαθήματα δὲν εἶναι ἀνώφελα γιὰ τὴν ψυχῇ. Ἄς ἔλθουμε τώρα νὰ δοῦμε καὶ τὸ πῶς πρέπει νὰ τὰ ἀφομοιώνετε. Ἄς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὰ πολύμορφα ἔργα τῶν ποιητῶν. Δὲν πρέπει νὰ δίνετε σημασία σὲ ὅλα, χωρὶς ἐξαίρεση, τὰ διδάγματά τους. Ὅταν σᾶς ἐξιστοροῦν κατορθώματα, ἢ σᾶς ἐκθέτουν λόγια καλῶν ἀνθρώπων, νὰ τὰ δέχεστε μὲ ἀγάπη, νὰ κοιτᾶτε νὰ τοὺς μιμηθῆτε, νὰ τοὺς μοιάσετε, ὅσο μπορεῖτε. Ὅταν ὅμως φέρνουν στὴ μέση κακοὺς ἀνθρώπους, πρέπει νὰ ἀποφεύγετε τὶς τέτοιες εἰκόνας, φράζοντας τ' αὐτιά σας ὅμως ὁ Ὀδυσσεάς, πού, καθὼς διηγεῖται ὁ Ὅμηρος, ἤθελε ν' ἀποφύγει τὴ μελωδία τῶν Σειρήνων. Γιατί; Διότι ἅμα συνηθίσει</p>

Σειρήνων μέλη. Ἡ γὰρ πρὸς τοὺς φαύλους τῶν λόγων συνήθεια ὁδὸς τίς ἐστὶν ἐπὶ τὰ πράγματα. Διὸ δὴ πάση φυλακῇ τὴν ψυχὴν τηρητέον, μὴ διὰ τῆς τῶν λόγων ἡδονῆς παραδεξάμενοι τι λάθωμεν τῶν χειρόνων, ὥσπερ οἱ τὰ δηλητήρια μετὰ τοῦ μέλιτος προσιέμενοι. Οὐ τοίνυν φὲν πᾶσιν ἐπαινεσόμεθα τοὺς ποιητάς, οὐ λοιδορούμενους, οὐ σκώπτοντας, οὐκ ἐρῶντας ἢ μεθύοντας μιμουμένους, οὐχ ὅταν τραπέζῃ πληθούσῃ καὶ ὠδαῖς ἀνειμέναις τὴν εὐδαιμονίαν ὀρίζωνται. Πάντων δὲ ἥκιστα περὶ θεῶν τι διαλεγόμενοι προσέξομεν, καὶ μάλισθ' ὅταν ὡς περὶ πολλῶν τε αὐτῶν διεξιῶσι καὶ τούτων οὐδ' ὁμονοούντων. Ἀδελφὸς γὰρ δὴ παρ' ἐκείνοις διαστασιάζει πρὸς ἀδελφόν, καὶ γονεὺς πρὸς παῖδας, καὶ τούτοις αὐθις πρὸς τοὺς τεκόντας πόλεμὸς ἐστὶν ἀκήρυκτος. Μοιχείας δὲ θεῶν καὶ ἔρωτας καὶ μίξεις ἀναφανδόν, καὶ ταύτας γε μάλιστα τοῦ κορυφαίου πάντων καὶ ὑπάτου Διός, ὡς αὐτοὶ λέγουσιν, ἃ κἂν περὶ βοσκημάτων τις λέγων ἐρυθριάσειε, τοῖς ἐπὶ σκηνῆς καταλείψομεν. Ταῦτ' αὖτε λέγειν καὶ περὶ συγγραφέων ἔχω, καὶ μάλισθ' ὅταν ψυχαγωγίας ἕνεκα τῶν ἀκούοντων λογοποιῶσι.

Καὶ ρητόρων δὲ τὴν περὶ τὸ ψεύδεσθαι τέχνην οὐ μιμησόμεθα. Οὐτε γὰρ ἐν δικαστηρίοις, οὐτ' ἐν ταῖς ἄλλαις πράξεσιν ἐπιτήδειον ἡμῖν τὸ ψεῦδος, τοῖς τὴν ὀρθὴν ὁδὸν καὶ ἀληθῆ προελομένοις τοῦ βίου, οἷς τὸ μὴ δικάζεσθαι νόμῳ προστεταγμένον ἐστίν. Ἀλλ' ἐκεῖνα αὐτῶν μάλλον ἀποδεξόμεθα, ἐν οἷς ἀρετὴν ἐπήνεσαν, ἢ πονηρίαν διέβαλον. Ὡς γὰρ τῶν ἀνθέων τοῖς μὲν λοιποῖς ἄκρι τῆς εὐωδίας ἢ τῆς χροᾶς ἐστὶν ἢ ἀπόλαυσις, ταῖς μελίτταις δ' ἄρα καὶ

κανεῖς στὰ ἁμαρτωλὰ λόγια, περναὶ καὶ στὰ ἁμαρτωλὰ ἔργα. Γι' αὐτό, λοιπόν, πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ προφυλάσσουμε τὴν ψυχὴ μας. Διότι ὑπάρχει κίνδυνος, μαζί μὲ τὴ γλύκα τῶν λόγων νὰ πάρουμε μέσα μας καὶ κάτι θανάσιμο, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε. Εἶναι μέλι, ποὺ ἔχει καὶ δηλητήριο. Δὲν θὰ ἐπαινέσουμε, ἔτσι, τοὺς ποιητές, ὅταν παριστάνουν ἀνθρώπους ποὺ ἀσεβοῦν, ποὺ ἐμπαιίζουν, ποὺ παραδίνονται στὴν ἀκολασία, ποὺ παρασύρονται ἀπὸ τὸ πιστό, οὔτε ὅταν περιορίζουν τὴν εὐτυχία σὲ πλούσια τραπέζια καὶ σὲ ἄσεμνα τραγούδια. Καὶ δὲν θὰ δώσουμε καμιά σημασία, ὅταν κάνουν λόγο γιὰ θεοὺς καὶ μᾶς λένε ὅτι οἱ θεοὶ αὐτοὶ εἶναι πολλοὶ καὶ ἀλληλομισοῦνται. Διότι, καθὼς ξέρετε, οἱ ψεύτικοι θεοὶ τῆς εἰδωλολατρίας πολεμᾶνε ὁ ἀδελφὸς τὸν ἀδελφὸ καὶ ὁ πατέρας τὰ παιδιὰ του καὶ ἐκεῖνα τοὺς γονεῖς τους, μὲ ὑπουλότητα. Θ' ἀφήσουμε στοὺς ἀνθρώπους τοῦ θεάτρου τὶς μοιχεῖες τῶν θεῶν, τοὺς ἔρωτές τους, τὶς ἀσύστολες σαρκικὲς τοὺς σχέσεις καὶ πρὸ παντὸς τοῦ μεγαλύτερου ἀπ' ὅλους θεοῦ Δία, ὅπως λέγουν αὐτοὶ. Εἶναι πράγματα ὅλα αὐτὰ, ποὺ καὶ γιὰ τὰ ζῶα ἂν τὰ ἔλεγε κανεῖς θὰ κοκκίνιζε. Τὰ ἴδια ἔχω νὰ πῶ καὶ γιὰ τοὺς πεζογράφους καὶ μάλιστα ὅταν γράφουν γιὰ νὰ διασκεδάσουν.

Ἐπίσης δὲν θὰ μιμηθοῦμε τοὺς ρήτορες τῶν δικαστηρίων, ποὺ ἢ τέχνη τους εἶναι τὸ ψέμα. Διότι τὸ ψέμα δὲν εἶναι ὠφέλιμο οὔτε στὰ δικαστήρια οὔτε πούθεν ἄλλοῦ, μὰ καὶ προτιμήσαμε, σὰν χριστιανοί, τὸν σωστὸ καὶ ἀληθινὸ δρόμο τῆς ζωῆς καὶ τὸ Εὐαγγέλιο μᾶς προστάζει νὰ μὴ καταφεύγουμε στὰ δικαστήρια. Ἀπ' ὅσα μᾶς διδάσκουν οἱ παρὰ πάνω, θὰ διαλέγουμε καὶ θὰ παίρνουμε μονάχα ὅ,τι εἶναι ἔπαινος τῆς ἀρετῆς καὶ κατάκριση τῆς κακίας. Γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ τ' ἄλλα ζῶα, τὰ λουλούδια εἶναι καλὰ μονάχα γιὰ τὸ ἄρωμά τους καὶ τὸ χρῶμα τους. Γιὰ τὶς

<p>μέλι λαμβάνειν ἀπ' αὐτῶν ὑπάρχει, οὕτω δὴ κάνταυθα τοῖς μὴ τὸ ἡδὺν καὶ ἐπίχαρι μόνον τῶν τοιούτων λόγων διώκουσιν ἔστι τινὰ καὶ ὠφέλειαν ἀπ' αὐτῶν εἰς τὴν ψυχὴν ἀποθέσθαι. Κατὰ πᾶσαν δὴ οὖν τῶν μελιττῶν τὴν εἰκόνα τῶν λόγων ἡμῖν μεθεκτέον. Ἐκεῖναί τε γὰρ οὔτε ἅπασι τοῖς ἄνθεσι παραπλησίως ἐπέρχονται, οὔτε μὴν οἷς ἂν ἐπιπτώσιν ὅλα φέρειν ἐπιχειροῦσιν, ἀλλ' ὅσον αὐτῶν ἐπιτήδειον πρὸς τὴν ἐργασίαν λαβοῦσαι, τὸ λοιπὸν χαίρειν ἀφῆκαν· ἡμεῖς τε, ἦν σωφρονώμεν, ὅσον οἰκεῖον ἡμῖν καὶ συγγενὲς τῇ ἀληθείᾳ παρ' αὐτῶν κομισάμενοι, ὑπερβησόμεθα τὸ λειπόμενον. Καὶ καθάπερ τῆς ῥοδωνιάς τοῦ ἄνθους δρεψάμενοι τὰς ἀκάνθας ἐκκλίνομεν, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν τοιούτων λόγων ὅσον χρήσιμον καρπωσάμενοι, τὸ βλαβερὸν φυλαξόμεθα. Εὐθύς οὖν ἐξ ἀρχῆς ἐπισκοπεῖν ἕκαστον τῶν μαθημάτων, καὶ συναρμόζειν τῷ τέλει προσῆκε, κατὰ τὴν Δωρικὴν παροιμίαν, τὸν λίθον ποτὶ τὰν σπάρτον ἄγοντας.</p>	<p>μέλισσες ὅμως, ὑπάρχει σ' αὐτὰ καὶ κάτι ἄλλο: τὸ μέλι. Ἔτσι κι ἐδῶ. Ὅσοι στὰ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων δὲν ἀναζητοῦν μονάχα τὴ γλύκα καὶ τὴ χάρη τοῦ λόγου, μποροῦν ν' ἀποκομίσουν καὶ κάποια ὠφέλεια γιὰ τὴν ψυχὴ. Πρέπει, λοιπόν, αὐτὰ τὰ συγγράμματα νὰ τὰ σπουδάζουμε ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα τῶν μελισσῶν. Οἱ μέλισσες δὲν πετᾶνε σὲ ὅλα τὰ λουλούδια μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Κι ὅπου καθίσουν, δὲν κοιτᾶνε νὰ τὰ πάρουν ὅλα. Παίρνουν μονάχα ὅσο χρειάζεται στὴ δουλειά τους καὶ τὸ ὑπόλοιπο τὸ παρατοῦν καὶ φεύγουν. Ἔτσι κι ἐμεῖς, ἂν εἴμαστε φρόνιμοι. Θὰ πάρουμε ἀπ' αὐτὰ τὰ κείμενα ὅ,τι συγγενεὺει μὲ τὴν ἀλήθεια καὶ μᾶς χρειάζεται καὶ τὰ ὑπόλοιπα θὰ τὰ ἀφήσουμε πίσω μας. Κι ὅπως, κόβοντας τὸ τριαντάφυλλο, ἀποφεύγουμε τ' ἀγκάθια τῆς τριανταφυλλιᾶς, ἔτσι κι ἀπὸ τὰ κείμενα αὐτὰ θὰ πάρουμε ὅ,τι εἶναι χρήσιμο καὶ θὰ φυλάξουμε τὸν ἑαυτὸ μας ἀπ' ὅ,τι εἶναι ἐπιζήμιο. Ἀπὸ τὴν πρώτη, λοιπόν, στιγμή πρέπει νὰ ἐξετάζουμε τὰ διδάγματα χωριστὰ καὶ νὰ τὰ προσαρμόσουμε στὸν σκοπὸ μας, φέρνοντας, κατὰ τὴ δωρικὴ παροιμία τὴ σχετικὴ μὲ τοὺς κτίστες, τὴν πέτρα στὸ ἀλφάδι.</p>
<p>5</p> <p>Καὶ ἐπειδήπερ δι' ἀρετῆς ἐπὶ τὸν βίον ἡμῖν καταθεῖναι δεῖ τὸν ἕτερον, εἰς ταύτην δὲ πολλὰ μὲν ποιηταῖς, πολλὰ δὲ συγγραφεῦσι, πολλῶ δὲ ἔτι πλείω φιλοσόφοις ἀνδράσιν ὕμνηται, τοῖς τοιούτοις τῶν λόγων μάλιστα προσεκτέον. Οὐ μικρὸν γὰρ τὸ ὄφελος, οἰκειότητά τινα καὶ συνήθειαν ταῖς τῶν νέων ψυχαῖς τῆς ἀρετῆς ἐγγενέσθαι· ἐπεὶπερ ἀμετάστατα πέφυκεν εἶναι τὰ τῶν τοιούτων μαθήματα, δι' ἀπαλότητα τῶν ψυχῶν εἰς βάθος ἐνσημαινόμενα. Ἡ τί ποτε ἄλλο διανοηθέντα τὸν</p>	<p>Ο ΗΡΑΚΛΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΟ ΔΡΟΜΟΙ</p> <p>Στὴν ἄλλη ζωὴ, θὰ φθάσουμε μὲ τὴν ἀρετῇ. Τὴν ἀρετῇ, ποὺ ἐξύμνησαν κι οἱ ποιητὲς κι οἱ πεζογράφοι, ἄλλα πιὸ πολὺ οἱ φιλόσοφοι. Ἔτσι, μεγαλύτερη προσοχὴ πρέπει νὰ δώσουμε στὰ συγγράμματα αὐτῶν τῶν τελευταίων. Δὲν εἶναι μικρὸ τὸ κέρδος, ὅταν οἱ ψυχὲς τῶν νέων συνηθίσουν καὶ κάνουν δική τους τὴν ἀρετῇ. Ὅσα ὁ ἄνθρωπος ἀφομοιώνει στὴν τρυφερὴ ἡλικία του, μένουν ἀσάλευτα. Διότι ἡ ψυχὴ εἶναι ἀκόμα ἀπλὴ τότε καὶ ὅ,τι δέχεται, ἐντυπώνεται πολὺ βαθιὰ μέσα της. Τί ἄλλο τάχα σκέφθηκε ὁ Ἡσίοδος ἀπὸ τὸ νὰ προτρέψει τοὺς νέους</p>

Ἡσίοδον ὑπολάβωμεν ταυτὶ ποιῆσαι τὰ ἔπη ἅ πάντες ἄδουσιν, ἢ οὐχὶ προτρέποντα τοὺς νέους ἐπ' ἀρετὴν; Ὅτι τραχεῖα μὲν πρῶτον καὶ δύσβατος καὶ ἰδρώτος συχνοῦ καὶ πόνου πλήρης ἢ πρὸς ἀρετὴν φέρουσα καὶ ἀνάντης ὁδός. Διόπερ οὐ παντὸς οὔτε προσβῆναι αὐτῇ διὰ τὸ ὄρθιον, οὔτε προσβάντα ῥαδίως ἐπὶ τὸ ἄκρον ἐλθεῖν. Ἄνω δὲ γενομένω ὄρᾶν ὑπάρχει ὡς μὲν λεία τε καὶ καλή, ὡς δὲ ῥαδία τε καὶ εὐπορος, καὶ τῆς ἐτέρας ἡδίων τῆς ἐπὶ τὴν κακίαν ἀγούσης, ἣν ἀθρόον εἶναι λαβεῖν ἐκ τοῦ σύνεγγυς ὁ αὐτὸς οὗτος ποιητὴς ἔφησεν. Ἔμοι μὲν γὰρ δοκεῖ οὐδὲν ἕτερον ἢ προτρέπων ἡμᾶς ἐπ' ἀρετὴν, καὶ προκαλούμενος ἅπαντας ἀγαθοὺς εἶναι, ταῦτα διελθεῖν καὶ ὥστε μὴ καταμαλακισθέντας πρὸς τοὺς πόνους προαποστῆναι τοῦ τέλους. Καὶ μέντοι, καὶ εἴ τις ἕτερος ἐοικότα τούτοις τὴν ἀρετὴν ὑμνησεν, ὡς εἰς ταῦτόν ἡμῖν φέροντας τοὺς λόγους ἀποδεχώμεθα.

Ὡς δ' ἐγὼ τινος ἤκουσα δεινοῦ καταμαθεῖν ἀνδρὸς ποιητοῦ διάνοιαν, πᾶσα μὲν ἢ ποιήσις τῷ Ὀμήρῳ ἀρετῆς ἐστὶν ἔπαινος, καὶ πάντα αὐτῷ πρὸς τοῦτο φέρει, ὅ τι μὴ πάρεργον· οὐχ ἡκιστα δὲ ἐν οἷς τὸν στρατηγὸν τῶν Κεφαλλήνων πεποίηκε, γυμνὸν ἐκ τοῦ ναυαγίου περισωθέντα, πρῶτον μὲν αἰδέσθαι τὴν βασιλίδα φανέντα μόνον, τοσοῦτου δεῖν αἰσχύνην ὀφλῆσαι γυμνὸν ὀφθέντα, ἐπειδήπερ αὐτὸν ἀρετῇ ἀντὶ ἱματίων κεκοσμημένον ἐποίησε· ἔπειτα μέντοι καὶ τοῖς λοιποῖς Φαίαξι τοσοῦτου ἄξιον νομισθῆναι ὥστε ἀφέντας τὴν τρυφήν ἢ συνέζων, ἐκείνους ἀποβλέπειν καὶ ζηλοῦν ἅπαντας, καὶ μηδένα Φαίακων ἐν τῷ τότε εἶναι ἄλλο τι ἢ εὐξασθαι μᾶλλον ἢ Ὀδυσσεῖα γενέσθαι, καὶ ταῦτα ἐκ

στὴν ἀρετῇ, ὅταν φιλοτεχνούσε τοὺς στίχους του, πού ὅλοι τους τραγουδοῦν; Σκέφθηκε ὅτι ὁ δρόμος τῆς ἀρετῆς εἶναι στὴν ἀρχὴ κακοτράχαλος καὶ δυσκολοδιάβατος κι ἀνηφορικός. Ὅτι τὸν διανύει κάποιος μὲ πολὺν ἰδρώτα καὶ πολὺ κόπο. Ὅτι, γι' αὐτὸν τὸν λόγο, δὲν μπορεῖ ὁ καθένας νὰ βάλει τὸ πόδι του σ' αὐτὸν τὸν δρόμο, μὲ τὴν ἀποτομιὰ πού δείχνει, κι οὔτε, ἂν τὸν περπατήσῃ, θὰ φθάσῃ εὐκόλα στὴν κορυφή. Ὅτι σὰν φθάσῃ ὅμως ἐκεῖ πάνω, βλέπει πῶς στὴν πραγματικότητα ἦταν ἓνας δρόμος ἴσιος, ὁμορφος, εὐκόλος, καλοδιάβατος καὶ πιὸ εὐχάριστος ἀπὸ τὸν ἄλλο, πού ὁδηγεῖ στὴν κακία καὶ πού ὁ ἴδιος ποιητὴς εἶπε ὅτι μονομιᾶς μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν διαβεῖ, διότι βρίσκεται κοντὰ μας. Ἐγὼ τὸ πιστεύω: Ὁ Ἡσίδοσ ἐξήγησε ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ μᾶς παροτρύνῃ στὴν ἀρετῇ, νὰ σπρώξῃ τὸν καθένα στὸ καλὸ, νὰ μᾶς κάνῃ νὰ μὴ τὸ βάλουμε κάτω μπροστὰ στοὺς κόπους καὶ νὰ μὴ σταματήσουμε πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ δρόμου. Κι ὅποιος ἄλλος μὲ τέτοιο τρόπο τραγούδησε τὴν ἀρετῇ, ἂς γίνῃ ὁ λόγος του καλόδεχτος ἀπὸ μᾶς, μιὰ κι ὁδηγεῖ στὸν ἴδιο σκοπὸ.

Ἄκουσα κάποτε νὰ μιλᾷ σχετικὰ μ' αὐτὸ τὸ θέμα ἓνας ἄνθρωπος, πού εἶχε τὴ δύναμη νὰ ἐμβαθύνῃ στὸ νόημα τῶν ποιητῶν. Ἐλεγε, λοιπόν, ὅτι ὅλη ἡ ποίηση τοῦ Ὀμήρου δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἓνας ὕμνος τῆς ἀρετῆς. Ὅλα, στὸν Ὀμηρο, ἐκτὸς ἀπὸ ὅ,τι εἶναι περιθωριακό, ἀποβλέπουν σ' αὐτό. Ἔτσι, λόγου χάρη, συμβαίνει μὲ ὅσα γράφει γιὰ τὸν Ὀδυσσεῖα, πού σώθηκε γυμνὸς ἀπὸ τὸ ναυάγιο καί, στὴν ἀρχή, μὲ μόνη τὴν ἐμφάνισή του, προκάλεσε τὸν σεβασμὸ τῆς βασιλοκόρης Ναυσικᾶς. Ἡ γύμνια του δὲν ἦταν ντροπὴ, διότι ἀντὶ γιὰ ρούχα ἦταν ντυμένος μὲ τὴν ἀρετῇ. Κι ὕστερα προκάλεσε ἀγαθὴ ἐντύπωση καὶ στοὺς ἄλλους Φαίακες, σὲ σημεῖο πού νὰ παρατήσουν τὴν τρυφήν καὶ νὰ

ναυαγίου περιωθέντα. Ἐν τούτοις γὰρ ἔλεγεν ὁ τοῦ ποιητοῦ τῆς διανοίας ἐξηγητῆς μονονουχὶ βοῶντα λέγειν τὸν Ὅμηρον ὅτι Ἀρετῆς ὑμῖν ἐπιμελητέον, ὧ ἄνθρωποι, ἢ καὶ ναυαγήσαντι συνεκνήχεται καὶ ἐπὶ τῆς χέρσου γενόμενον γυμνὸν τιμιώτερον ἀποδείξει τῶν εὐδαιμόνων Φαίακων. Καὶ γὰρ οὕτως ἔχει. Τὰ μὲν ἄλλα τῶν κτημάτων οὐ μᾶλλον τῶν ἐχόντων ἢ καὶ οὐτινοσοῦν τῶν ἐπιτυχόντων ἐστίν, ὥσπερ ἐν παιδιᾷ κύβων τῆδε κάκεισε μεταβαλλόμενα· μόνη δὲ κτημάτων ἡ ἀρετὴ ἀναφαίρετον, καὶ ζῶντι καὶ τελευτήσαντι παραμένουσα. Ὅθεν δὴ καὶ Σόλων μοι δοκεῖ πρὸς τοὺς εὐπόρους εἰπεῖν τό·
*Ἄλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμειψόμεθα τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον·
ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεὶ,
χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.*

Παραπλήσια δὲ τούτοις καὶ τὰ Θεόγνιδος, ἐν οἷς φησι τὸν θεόν, ὄντινα δὴ καὶ φησι, τοῖς ἀνθρώποις τὸ τάλαντον ἐπιρρέπειν ἄλλοτε ἄλλως, «ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν, ἄλλοτε δὲ μηδὲν ἔχειν.»

Καὶ μὴν καὶ ὁ Κεῖός που σοφιστῆς τῶν ἑαυτοῦ συγγραμμάτων ἀδελφὰ τούτοις εἰς ἀρετὴν καὶ κακίαν ἐφιλοσόφησεν· ᾧ δὴ καὶ αὐτῷ τὴν διάνοιαν προσεκτέον· οὐ γὰρ ἀπόβλητος ὁ ἀνήρ. Ἐχει δὲ οὕτω πως ὁ λόγος αὐτῷ, ὅσα ἐγὼ τοῦ ἀνδρὸς τῆς διανοίας μέμνημαι, ἐπεὶ τὰ γε ῥήματα οὐκ ἐπίσταμαι, πλὴν γε δὴ ὅτι ἀπλῶς οὕτως εἶρηκεν ἄνευ μέτρου· ὅτι νέω ὄντι τῷ Ἡρακλεῖ κομιδῆ, καὶ σχεδὸν ταύτην ἄγοντι τὴν ἡλικίαν, ἢν καὶ ὑμεῖς νῦν, βουλευομένω ποτέραν τράπηται τῶν ὀδῶν, τὴν διὰ τῶν πόνων ἄγουσαν πρὸς ἀρετὴν, ἢ τὴν

προσπαθοῦν, θαυμάζοντάς τον, νὰ τὸν μιμηθοῦν. Καὶ στὸ στόμα κάθε Φαίακος, τότε, ἄλλη εὐχή δὲν ὑπῆρχε παρὰ νὰ γίνει δεύτερος Ὀδυσσεας, ἔστω καὶ θαλασσοδαρμένος. Διότι -ἔλεγε ὁ ἐρμηνευτῆς ἐκεῖνος τοῦ ποιητικοῦ νοήματος- μὲ αὐτὰ ὁ Ὅμηρος διδάσκει ξάστερα τὰ ἐξῆς: Ἄνθρωποι γυμνασθῆτε στὴν ἀρετὴ, πὸν κολυμπᾶ μαζί σας στὸ ναυάγιο, κι ὅταν πατήσετε στὴ στεριά γυμνοί, θὰ σᾶς παραστήσει πιὸ τιμημένους ἀπὸ τοὺς ἀμέριμνους Φαίακες. Καί, πραγματικά, αὐτὸ εἶναι. Ὅλα τὰ ἄλλα, πὸν τυχὸν ἔχουμε, ἀνήκουν ἐξ ἴσου στοὺς ἰδιοκτῆτες τους καὶ σὲ ὅποιονδῆποτε ἄλλον ἄνθρωπο. Πέφτουν πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ, ὅπως τὰ ζάρια. Ἡ μόνη ἀναφαίρετη ἰδιοκτησία εἶναι ἡ ἀρετὴ. Τὴν ἔχει δική του ὁ καθένας κι ὅσο ζῆ κι ὅταν φύγει ἀπ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν κόσμο. Γι' αὐτὸ κι ὁ Σόλων, θαρρῶ, εἶπε στοὺς πλουσίους τό:
Δὲν θ' ἀνταλλάξουμε μαζί τους τὸν πλοῦτο μὲ τὴν ἀρετὴ. Πάντα ἐκεῖνη μένει, ἐνῶ τὸ χρῆμα συχνὰ ἀπ' τὸν ἕνα στὸν ἄλλο περνᾷ.

Παρόμοια εἶναι κι ὅσα λέγει ὁ Θεόγνις. Ὁ κάθε θεὸς γέρνει πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τὸν ζυγὸ μὲ διαφορετικὸ πάντα τρόπο, ὥστε:
ἄλλοτε νὰ πλουτοῦν κι ἄλλοτε νὰ μὴν ἔχουν τίποτε.

Ἀλλὰ κι ὁ σοφιστῆς Πρόδικος, ὁ Κεῖος, ἐκφράζεται παρόμοια κάπου στὰ συγγράμματά του, φιλοσοφώντας γύρω ἀπὸ τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν κακία. Ἄς δώσουμε, λοιπόν, καὶ σ' αὐτὸν προσοχή, διότι εἶναι ἀξιόλογος ἄνθρωπος. Διηγεῖται τὰ ἐξῆς, ἀπὸ ὅσο θυμᾶμαι, διότι δὲν ἔχω ἀποστηθισμένο τὸν λόγο του, πὸν εἶναι πεζὸς κι ὄχι σὲ στίχους. Ὅταν ὁ Ἡρακλῆς ἦταν ἀκόμα πολὺ νέος, σχεδὸν τῆς ἡλικίας σας, σκεφτόταν ποιὸν δρόμο νὰ πάρει, τὸν κοπιαστικὸ τῆς ἀρετῆς ἢ τὸν

<p> ῥάστην, προσελθεῖν δύο γυναῖκας, ταύτας δὲ εἶναι Ἀρετὴν καὶ Κακίαν. Εὐθύς μὲν οὖν καὶ σιωπώσας ἐμφαίνειν ἀπὸ τοῦ σχήματος τὸ διάφορον. Εἶναι γὰρ τὴν μὲν ὑπὸ κομμωτικῆς διεσκευασμένην εἰς κάλλος, καὶ ὑπὸ τρυφῆς διαρρεῖν, καὶ πάντα ἐσμὸν ἡδονῆς ἐξηρητημένην ἄγειν· ταῦτά τε οὖν δεικνύναι, καὶ ἔτι πλείω τούτων ὑπισχνουμένην, ἔλκειν ἐπιχειρεῖν τὸν Ἡρακλέα πρὸς ἑαυτὴν· τὴν δ' ἑτέραν κατεσκληκέναι, καὶ αὐχμεῖν, καὶ σύντονον βλέπειν, καὶ λέγειν τοιαῦτα ἕτερα· ὑπισχνεῖσθαι γὰρ οὐδὲν ἀνειμένον, οὐδὲ ἡδύ, ἀλλ' ἰδρῶτας μυρίους καὶ πόνους καὶ κινδύνους, διὰ πάσης ἠπειροῦ τε καὶ θαλάσσης, ἄθλον δὲ τούτων εἶναι θεὸν γενέσθαι, ὡς ὁ ἐκείνου λόγος· ἦπερ δὴ καὶ τελευτῶντα τὸν Ἡρακλέα συνέπεσθαι. </p>	<p> πολὺ εὐκόλο. Τὸν σίμωσαν, λοιπόν, δυὸ γυναῖκες, ἡ Ἀρετὴ κι ἡ Κακία. Ἡ διαφορὰ τους φάνηκε εὐθύς, μὲ τὴν ἐξωτερικὴ τους ἐμφάνιση, πρὶν ἀκόμα ἀρθρώσουν λέξη. Ἡ μιὰ ἦταν στολισμένη φανταχτερὰ ἀπὸ τὴν κομμωτικὴ τέχνη, σὰν καλλονή, ἀλλὰ μὲ πλαδαρὲς σάρκες ἐξ αἰτίας τῆς τρυφηλῆς ζωῆς, κι ἀπὸ πίσω τῆς ἔρχονταν ὅλα τὰ πάθη τῆς ἡδονῆς. Τὰ ἔδειχνε ὅλα αὐτὰ καὶ τὰ συνόδευε μὲ πολλὰς ὑποσχέσεις, προσπαθώντας νὰ τραβήξει πρὸς τὸ μέρος τῆς τὸν Ἡρακλῆ. Ἡ ἄλλη ἦταν ἰσχνή, ἀτημέλητη, μὲ σοβαρὸ βλέμμα κι ἔλεγε πράγματα ἐντελῶς διαφορετικά. Δὲν ὑποσχόταν τίποτε τὸ ἀναπαυτικὸ καὶ τὸ εὐχάριστο. Ὑποσχόταν μονάχα χίλιους δυὸ κόπους κι ἰδρῶτα καὶ κινδύνους παντοῦ, σὲ στεριὲς καὶ θάλασσες. Καὶ τὸ βραβεῖο, γιὰ ὅλα αὐτὰ, θὰ ἦταν νὰ γίνεῖ ὁ Ἡρακλῆς θεὸς - ἔλεγε ὁ Πρόδικος. Κι ὅπως ξέρετε, ὁ Ἡρακλῆς, στὸ τέλος αὐτὴν ἀκολούθησε. </p>
<p> 6 Καὶ σχεδὸν ἅπαντες ὦν δὴ καὶ λόγος τίς ἐστὶν ἐπὶ σοφία, ἢ μικρὸν ἢ μείζον εἰς δύναμιν ἕκαστος ἐν τοῖς ἑαυτῶν συγγράμμασιν ἀρετῆς ἔπαινον διεξῆλθον· οἷς πειστέρων καὶ πειρατέρων ἐπὶ τοῦ βίου δεικνύναι τοὺς λόγους. Ὡς ὁ γε τὴν ἄχρι ῥημάτων παρὰ τοῖς ἄλλοις φιλοσοφίαν ἔργω βεβαιῶν οἷος πέπνυται· τοὶ δὲ σκιαὶ ἀίσσουσι. </p> <p> Καί μοι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον παραπλήσιον εἶναι ὡσπερ ἂν εἰ ζωγράφου θαυμαστόν τι οἷον κάλλος ἀνθρώπου μιμησαμένου, ὁ δὲ αὐτὸς εἶη τοιοῦτος ἐπὶ τῆς ἀληθείας οἷον ἐπὶ τῶν πινάκων ἐκεῖνος ἔδειξεν. Ἐπεὶ τὸ γε λαμπρῶς μὲν ἐπαινεῖσαι τὴν ἀρετὴν εἰς τὸ μέσον, καὶ μακροῦς ὑπὲρ αὐτῆς ἀποτείνειν λόγους, ἰδία δὲ τὸ ἡδὺ πρὸ τῆς σωφροσύνης, καὶ τὸ πλεόν ἔχειν πρὸ τοῦ δικαίου τιμᾶν, εὐοικεῖν φαίην ἂν ἔγωγε τοῖς ἐπὶ </p>	<p> ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΕΡΓΑ </p> <p> Ὅλοι, λοιπόν, σχεδὸν οἱ ἀξιόλογοι γιὰ τὴ σοφία τους ἀνθρώποι, ἄλλος λιγότερο κι ἄλλος περισσότερο, κι ὁ καθένας μὲ τὸν τρόπο του, ἔχουν ἐξυμνήσει, στὰ ὅσα ἔγραψαν, τὴν ἀρετὴ. Αὐτοὺς πρέπει νὰ πιστεύουμε καὶ νὰ πασχίζουμε νὰ ἐφαρμόσουμε στὴ ζωὴ μας τὰ λόγια τους. Διότι ὅποιος στηρίζει μὲ πράξεις τὴ φιλοσοφία, ποὺ ἄλλοι τὴν περιορίζουν στὰ λόγια </p> <p> <i>αὐτὸς μονάχα ἔχει νοῦ,</i> <i>σὰν σκιὲς οἱ ἄλλοι γυροφέρνουν.</i> </p> <p> Ἔχουμε, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, μιὰ θαυμαστὴ σὲ ὁμορφιά προσωπογραφία καὶ πλάι τῆς τὸ ἴδιο πρόσωπο στὴν πραγματικότητα, ἐξίσου ὡραῖο μὲ τὴν ἀπεικόνισή του. Ὑπάρχουν ἀνθρώποι ποὺ μὲ φουσκωμένα λόγια ἐξυμνοῦν τὴν ἀρετὴ μπροστὰ στοὺς ἄλλους, ἀλλὰ στὴ δικὴ τους ζωὴ προτιμοῦν τὴν ἀκολασία ἀπὸ τὴ σωφροσύνη, τὴν πλεονεξία ἀπὸ τὸ </p>

<p>σκηνης ὑποκρινομένοις τὰ δράματα· οἷ ὡς βασιλεῖς καὶ δυνάσται πολλάκις εἰσέρχονται, οὔτε βασιλεῖς ὄντες, οὔτε δυνάσται, οὐδὲ μὲν οὖν τυχὸν ἐλεύθεροι τὸ παράπαν. Εἶτα μουσικὸς μὲν οὐκ ἂν ἐκὼν δέξαιτο ἀνάρμοστον αὐτῷ τὴν λύραν εἶναι, καὶ χοροῦ κορυφαῖος μὴ ὅτι μάλιστα συνάδοντα τὸν χορὸν ἔχειν· αὐτὸς δὲ τις ἕκαστος διαστασιάσει πρὸς ἑαυτόν, καὶ οὐχὶ τοῖς λόγοις ὁμολογοῦντα τὸν βίον παρέξεται; ἀλλ' «ἢ γλῶττα μὲν ὀμώμοκεν, ἢ δὲ φρήν ἀνώμοτος» κατ' Εὐριπίδην ἐρεῖ; καὶ τὸ δοκεῖν ἀγαθὸς πρὸ τοῦ εἶναι διώξεται; Ἄλλ' οὗτός ἐστιν ὁ ἔσχατος τῆς ἀδικίας ὄρος, εἴ τι δεῖ Πλάτωνι πείθεσθαι, τὸ δοκεῖν δίκαιον εἶναι μὴ ὄντα.</p>	<p>δίκιο. Μὲ τί μοιάζουν αὐτοί; Μοιάζουν μὲ τοὺς ἠθοποιοὺς ποὺ παίζουν δράματα καὶ παρουσιάζονται στὴ σκηνὴ συχνὰ σὰν βασιλιάδες καὶ μεγάλοι ἄρχοντες, χωρὶς νὰ εἶναι οὔτε τὸ ἓνα οὔτε τὸ ἄλλο στὴν πραγματικότητα καί, καμιὰ φορὰ, οὔτε ἐλεύθεροι πολίτες, ἀλλὰ δούλοι. Ὁ μουσικὸς θὰ δεχόταν νὰ μὴν εἶναι καλὰ κουρνιασμένη ἢ λύρα του; Ὁ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ, στὴν τραγωδία, θὰ δεχόταν νὰ μὴν εἶναι ὁ χορὸς ἐναρμονισμένος μαζί του; Ὁχι. Ὑπάρχουν ὅμως ἄνθρωποι ποὺ θέλουν νὰ διαφωνοῦν μὲ τὸν ἑαυτό τους, κι ἢ ζωὴ τους νὰ ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὰ λόγια τους, νὰ συμβαίνει σ' αὐτοὺς αὐτὸ ποὺ λέγει ὁ Εὐριπίδης· ἢ γλώσσα μου ὀρκίσθηκε ἀλλὰ ὄχι κι ὁ νοῦς, καὶ ποὺ νὰ θέλουν νὰ φαίνονται κι ὄχι νὰ εἶναι στ' ἀλήθεια καλοί; Ἀλλὰ κάτι παρόμοιο θὰ ἦταν τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἀδικίας, ἂν πρέπει νὰ πιστέψουμε στὸν Πλάτωνα, τὸ νὰ δίνει κανεὶς τὴν ἐντύπωση ὅτι εἶναι σωστός ἄνθρωπος καὶ στὴν πραγματικότητα νὰ μὴν εἶναι.</p>
<p>7 Τοὺς μὲν οὖν τῶν λόγων οἱ τὰς τῶν καλῶν ἔχουσιν ὑποθήκας, οὕτως ἀποδεχόμεθα. Ἐπειδὴ δὲ καὶ πράξεις σπουδαῖαι τῶν παλαιῶν ἀνδρῶν ἢ μνήμης ἀκολουθία πρὸς ἡμᾶς διασώζονται, ἢ ποιητῶν ἢ συγγραφέων φυλαττόμεναι λόγοις, μηδὲ τῆς ἐντεῦθεν ὠφελείας ἀπολειπώμεθα. Οἷον, ἐλοιδόρει τὸν Περικλέα τῶν ἐξ ἀγορᾶς τις ἀνθρώπων· ὁ δὲ οὐ προσεῖχε· καὶ εἰς πᾶσαν διήρκεσαν τὴν ἡμέραν, ὁ μὲν ἀφειδῶς πλύνων αὐτὸν τοῖς ὄνειδεσιν, ὁ δὲ οὐ μέλον αὐτῷ. Εἶτα, ἐσπέρας ἤδη καὶ σκότους, ἀπαλλαττόμενον μόλις ὑπὸ φωτὶ παρέπεμψε Περικλῆς, ὅπως αὐτῷ μὴ διαφθαρείη τὸ πρὸς φιλοσοφίαν γυμνάσιον. Πάλιν τις Εὐκλείδῃ τῷ Μεγαρόθεν παροξυνθεὶς θάνατον</p>	<p>ΠΕΡΙΚΛΗΣ, ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ὅσα, λοιπόν, λόγια ὀδηγοῦν πρὸς τὸ καλὸ, πρέπει νὰ τὰ ἀφομοιώνουμε, ὅπως εἶπαμε παραπάνω. Ἀλλὰ καὶ σπουδαῖες πράξεις τῶν ἀρχαίων σώθηκαν στὴ μνήμη ὡς τὶς ἡμέρες μας ἢ καταγραμμένες στὶς σελίδες τῶν ποιητῶν καὶ τῶν πεζογράφων. Ἄς μὴ παραμελήσουμε καὶ τὴ δική τους ὠφέλεια. Κάποτε, λόγου χάρη, ἓνας χυδαῖος ἄνθρωπος ἔβριζε τὸν Περικλῆ, ἐνῶ ὁ μέγας πολιτικὸς δὲν ἔδινε καμιὰ σημασία. Ὅλη τὴν ἡμέρα ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος περιέλουζε μὲ βρισιὲς τὸν Περικλῆ, ἀλλ' αὐτὸς ἔμενε ἀδιάφορος. Ὅταν, λοιπόν, ἔπεσε τὸ βράδυ καὶ σκοτείνιασε κι ἐκεῖνος ἀποκαμωμένος ἀπομακρυνόταν, ὁ Περικλῆς, πιστὸς στὴν ἀσκήση τῆς φιλοσοφίας, πρόσταξε νὰ τοῦ φωτίσουν τὸ δρόμο ποὺ περπατοῦσε. Μιὰ</p>

ἠπέιλησε καὶ ἐπώμοσεν· ὁ δὲ ἀντώμοσεν ἢ μὴν ἰλεώσασθαι αὐτὸν καὶ παύσειν χαλεπῶς πρὸς αὐτὸν ἔχοντα. Πόσου ἄξιον τῶν τοιούτων τι παραδειγμάτων εἰσελθεῖν τὴν μνήμην, ἀνδρὸς ὑπὸ ὀργῆς ἤδη κατεχομένου; τῇ τραγωδίᾳ γὰρ οὐ πιστευτέον «ἀπλῶς» λεγούσῃ «ἐπ' ἐχθροὺς θυμὸς ὀπλίζει χέρα», ἀλλὰ μάλιστα μὲν μὴδὲ διανίστασθαι πρὸς θυμὸν τὸ παράπαν, εἰ δὲ μὴ ῥάδιον τοῦτο, ἀλλ' ὥσπερ χαλινὸν αὐτῷ τὸν λογισμὸν ἐμβάλλοντας, μὴ ἔαν ἐκφέρεσθαι περαιτέρω.

Ἐπαναγάγωμεν δὲ τὸν λόγον αὐθις πρὸς τὰ τῶν σπουδαίων πράξεων παραδείγματα. Ἐτυπτε τις τὸν Σωφρονίσκου Σωκράτην εἰς αὐτὸ τὸ πρόσωπον ἐμπεσὼν ἀφειδῶς· ὁ δὲ οὐκ ἀντήρεν, ἀλλὰ παρείχε τῷ παροينوῦντι τῆς ὀργῆς ἐμφορεῖσθαι, ὥστε ἐξοιδεῖν ἤδη καὶ ὑπουλον αὐτῷ τὸ πρόσωπον ὑπὸ τῶν πληγῶν εἶναι. Ὡς δ' οὖν ἐπαύσατο τύπτων, ἄλλο μὲν οὐδὲν ὁ Σωκράτης ποιῆσαι, ἐπιγράψαι δὲ τῷ μετώπῳ λέγεται, ὥσπερ ἀνδριάντι τὸν δημιουργόν, ὁ δεῖνα ἐποίει· καὶ τοσοῦτον ἀμύνασθαι. Ταῦτα σχεδὸν εἰς ταῦτον τοῖς ἡμετέροις φέροντα πολλοῦ ἄξιον εἶναι μιμήσασθαι τοὺς τηλικούτους φημί. Τουτί μὲν γὰρ τὸ τοῦ Σωκράτους ἀδελφὸν ἐκείνῳ τῷ παραγγέλματι, ὅτι τῷ τύπτοντι κατὰ τῆς σιαγόνοσ καὶ τὴν ἑτέραν παρέχειν προσῆκε, τοσοῦτου δεῖν ἀπαμύνασθαι, τὸ δὲ τοῦ Περικλέους ἢ τὸ Εὐκλείδου τῷ τοὺς διώκοντας ὑπομένειν καὶ πρᾶως αὐτῶν τῆς ὀργῆς ἀνέχεσθαι, καὶ τῷ τοῖς ἐχθροῖς εὐχεσθαι τὰ ἀγαθὰ, ἀλλὰ μὴ ἐπαρᾶσθαι.

Ὡς ὁ γε ἐν τούτοις προπαιδευθεὶς οὐκ ἔτ' ἂν ἐκείνοις ὡς ἀδυνάτοις

ἄλλῃ φορᾷ, πάλι, ἓνας ἄνθρωπος ὀργισμένος ἐναντίον τοῦ Εὐκλείδου, τοῦ φιλοσόφου ἀπὸ τὰ Μέγαρα, τὸν ἀπέιλησε, καὶ μάλιστα μὲ ὄρκο, ὅτι θὰ τὸν σκότωνα. Ἀλλὰ καὶ ὁ Εὐκλείδης τοῦ ὀρκίσθηκε ὅτι θὰ τὸν ἱκανοποιούσε καὶ θὰ τὸν ἐβγαζε ἀπὸ τὴν ὀργή του. Τί σπουδαῖο θὰ ἦταν ἂν ὅσοι παρασύρονται στὸ πάθος τοῦ θυμοῦ ἔφερναν στὸν νοῦ τους τέτοια περιστατικά! Διότι δὲν πρέπει νὰ πιστεύουμε στὴν τραγωδίᾳ, πὺ διδάσκει ὅτι ἡ ὀργὴ ὅπωςδὴποτε ἀρματώνει τὸ χέρι ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ μας καὶ νὰ ἐρεθιζόμαστε ἀπ' αὐτή. Καὶ ἂν αὐτὸ εἶναι δύσκολο, πρέπει νὰ χρησιμοποιούμε τὴ λογικὴ ἐναντίον τῆς καὶ νὰ τῆς κόβουμε τὰ φτερά.

Ἄς γυρίσουμε πάλι στὰ παραδείγματα σπουδαίων πράξεων. Ὁρμησε κάποιος ἐναντίον τοῦ φιλοσόφου Σωκράτη καὶ τὸν χτυποῦσε ἀλύπητα στὸ πρόσωπο. Ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν ἔφερε ἀντίσταση. Ἄφησε τὸν μεθυσμένο νὰ χορτάσει τὴν ὀργή του, ἕως ὅτου ἡ ὄψη του εἶχε μελανιάσει καὶ πρησθεῖ ἀπὸ τὰ χτυπήματα. Ὅταν τὸ ξύλο σταμάτησε καμιά φορᾷ, ὁ Σωκράτης ἔκανε μονάχα αὐτό: ἔγραψε στὸ μέτωπό του «ὁ τάδε τό 'κανε», ὅπως ἐπιγράφουν στοὺς ἀνδριάντες τὸ ὄνομα τοῦ γλύπτη. Ἦταν ἡ μόνη του ἐκδίκηση. Τὰ παραδείγματα αὐτὰ ἔχουν σχεδὸν τὴν ἴδια ἐπιδίωξη μὲ τὴν Ἁγία Γραφή μας. Γι' αὐτὸ εἶπα ὅτι εἶναι γιὰ τὴν ἡλικία σας πολὺ ἀξιομίμητα. Λόγου χάρη, τὸ τελευταῖο περιστατικό, ἐκεῖνο τοῦ Σωκράτη, μοιάζει μὲ ὅ,τι παραγγέλλει ὁ Κύριος: ἂν σὲ χτυπήσει κανεὶς στὸ ἓνα μάγουλο, στρέψε του καὶ τὸ ἄλλο, ἀντὶ νὰ ὑπερασπίσεις τὸν ἑαυτό σου. Ὅσο γιὰ τὰ περιστατικά τοῦ Περικλή ἢ τοῦ Εὐκλείδου, θυμίζουν τὴν ἐντολή νὰ ὑπομένουμε ὅποιους μᾶς κάνουν κακὸ καὶ νὰ βαστάμε μὲ πραότητα τὴν ὀργή τους, νὰ μὴν καταριόμαστε ἀλλὰ νὰ ἀπαντᾶμε μὲ

<p>διαπιστήσιεν. Οὐδ' ἂν παρέλθοιμι τὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὃς τὰς θυγατέρας Δαρείου αἰχμαλώτους λαβὼν θαυμαστόν τι οἶον τὸ κάλλος παρέχειν μαρτυρουμένας οὐδὲ προσιδεῖν ἠξίωσεν, αἰσχρὸν εἶναι κρίνων τὸν ἄνδρα ἐλόντα γυναικῶν ἠττηθῆναι. Τουτί γὰρ εἰς ταῦτον ἐκείνῳ φέρει, ὅτι ὁ ἐμβλέψας πρὸς ἡδονὴν γυναικί, κὰν μὴ τῷ ἔργῳ τὴν μοιχείαν ἐπιτελέσῃ, ἀλλὰ τῷ γε τὴν ἐπιθυμίαν τῆ ψυχῆ παραδέξασθαι, οὐκ ἀφίεται τοῦ ἐγκλήματος. Τὸ δὲ τοῦ Κλεινίου, τῶν Πυθαγόρου γνωρίμων ἑνός, χαλεπὸν πιστεῦσαι ἀπὸ ταῦτομάτου συμβῆναι τοῖς ἡμετέροις, ἀλλ' οὐχὶ μιμησαμένου σπουδῆ. Τί δὲ ἦν ὃ ἐποίησεν ἐκεῖνος; Ἐξὸν δι' ὄρκου τριῶν ταλάντων ζημίαν ἀποφυγεῖν, ὃ δὲ ἀπέτισε μᾶλλον ἢ ὤμοσε, καὶ ταῦτα εὐορκεῖν μέλλων, ἀκούσας ἐμοὶ δοκεῖν τοῦ προστάγματος τὸν ὄρκον ἡμῖν ἀπαγορεύοντος.</p>	<p>εὐχές στοὺς ἐχθροὺς μας.</p> <p>Ὅποιος προγυμνασθεῖ στὰ ἀρχαῖα ἐκεῖνα παραδείγματα, δὲν θὰ δυσπιστήσῃ στὶς ἐντολές τοῦ Εὐαγγελίου σὰν ἀκατόρθωτες. Δὲν θὰ λησμονήσῃ καὶ τὴν πράξη τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ποὺ ἀφοῦ ἔπιασε αἰχμάλωτες τὶς πανέμορφες, ὅπως λέγεται, κόρες τοῦ Δαρείου, δὲν καταδέχθηκε οὔτε νὰ τὶς κοιτάξῃ, θαρρῶντας ντροπὴ γιὰ τὸν νικητὴ ἀνδρῶν νὰ νικηθεῖ ἀπὸ γυναῖκες. Αὐτὸ συμπίπτει μὲ τὸ εὐαγγελικόν: ὅποιος ρίξει βλέμμα ἐπιθυμίας σὲ γυναῖκα, ἔστω κι ἂν δὲν κάνει μοιχεία στὴν πράξη, μὲ τὸ νὰ δεχθεῖ ὅμως τὴ μοιχεία στὴν ψυχὴ του, εἶναι ἔνοχος. Ὅσο γιὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Κλεινίου, μαθητῆ τοῦ φιλοσόφου καὶ μαθηματικοῦ Πυθαγόρα, εἶναι δύσκολο νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι τυχαίως συμπίπτει μὲ αὐτὴ τοῦ φιλοσόφου καὶ μαθηματικοῦ Πυθαγόρα. Τί ἔκανε ὁ Κλεινίας; Ἄν ὀρκιζόταν, θὰ γλίτωνε πρόστιμο τριῶν ταλάντων. Ἀλλὰ προτίμησε νὰ πληρώσει αὐτὸ τὸ ὑπέρογκο ποσὸ γιὰ νὰ μὴ πάρῃ ὄρκο, ἔστω κι ἂν ὁ ὄρκος θὰ ἦταν ἀληθινός. Κι αὐτὸ τὸ ἔκανε, ἴσως διότι ἄκουσε τὴν ἐντολή, ποὺ ἀπαγορεύει τὸν ὄρκο.</p>
<p>8</p> <p>Ἄλλ', ὅπερ ἐξ ἀρχῆς ἔλεγον, πάλιν γὰρ εἰς ταῦτον ἐπανώμεν, οὐ πάντα ἐφεξῆς παραδεκτέον ἡμῖν, ἀλλ' ὅσα χρήσιμα. Καὶ γὰρ αἰσχρὸν τῶν μὲν σιτιῶν τὰ βλαβερὰ διωθεῖσθαι, τῶν δὲ μαθημάτων ἃ τὴν ψυχὴν ἡμῶν τρέφει μηδένα λόγον ἔχειν, ἀλλ' ὥσπερ χειμάρρουν παρασύροντας ἅπαν τὸ προστυχὸν ἐμβάλλεσθαι. Καίτοι τίνα ἔχει λόγον, κυβερνήτην μὲν οὐκ εἰκῆ τοῖς πνεύμασιν ἐφιέναι, ἀλλὰ πρὸς ὄρμους εὐθύνειν τὸ σκάφος, καὶ τοξότην κατὰ σκοποῦ βάλλειν, καὶ μὲν δὴ καὶ χαλκευτικὸν τινα ἢ τεκτονικὸν ὄντα τοῦ κατὰ τὴν τέχνην</p>	<p>ΤΟ ΤΙΜΟΝΙ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ</p> <p>Ἀλλὰ ἅς κάνουμε πάλι πίσω, σὲ ὅ,τι ἔλεγα στὴν ἀρχή. Στὸ ὅτι δηλαδὴ δὲν πρέπει νὰ τὰ ἀφομοιώνουμε ὅλα χωρὶς διάκριση, ἀλλὰ μονάχα ὅσα ὠφελοῦν. Διότι εἶναι ντροπὴ, νὰ ἀπωθοῦμε τὶς βλαβερὲς τροφές, ἐνῶ στὰ μαθήματα, ποὺ εἶναι ἡ τροφή τῆς ψυχῆς, νὰ μὴ δίνουμε καμιά σημασία, ἀλλὰ νὰ τὰ παίρνουμε καὶ νὰ τὰ καταπίνουμε σὰν τὸ ὀρμητικὸ ποτάμι. Ὁ καπετάνιος δὲν παρατᾶ τὸ καράβι του ὅπως λάχει στοὺς ἀνέμους, ἀλλὰ τὸ κατευθύνει πρὸς τὸ λιμάνι. Ὁ τοξότης σκοπεύει τὸν στόχο του. Ὁ χαλκιάς κι ὁ χτίστης ἐργάζονται σύμφωνα μὲ τὸν προσανατολισμὸ καὶ</p>

ἐφίεσθαι τέλους, ἡμᾶς δὲ καὶ τῶν τοιούτων δημιουργῶν ἀπολείπεσθαι, πρὸς γε τὸ συνοραῖν δύνασθαι τὰ ἡμέτερα; Οὐ γὰρ δὴ τῶν μὲν χειρωνακτῶν ἐστὶ τι πέρας τῆς ἐργασίας, τοῦ δὲ ἀνθρωπίνου βίου σκοπὸς οὐκ ἔστι, πρὸς ὃν ἀφορῶντα πάντα ποιεῖν καὶ λέγειν χρὴ τὸν γε μὴ τοῖς ἀλόγοις παντάπασι προσεοικέναι μέλλοντα· ἢ οὕτως ἂν εἶημεν ἀτεχνῶς κατὰ τῶν πλοίων τὰ ἀνερμάτιστα, οὐδενὸς ἡμῖν νοῦ ἐπὶ τῶν τῆς ψυχῆς οἰάκων καθεζομένου, εἰκῆ κατὰ τὸν βίον ἄνω καὶ κάτω περιφερόμενοι. Ἀλλ' ὥσπερ ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν, εἰ δὲ βούλει, τοῖς μουσικῆς, ἐκείνων εἰσὶ τῶν ἀγῶνων αἱ μελέται ὧν περ οἱ στέφανοι, καὶ οὐδεὶς γε πάλην ἀσκῶν ἢ παγκράτιον εἶτα κιθαρίζειν ἢ αὐλεῖν μελετᾷ.

Οὐκ οὖν ὁ Πολυδάμας γε, ἀλλ' ἐκεῖνος πρὸ τοῦ ἀγῶνος τοῦ Ὀλυμπιακοῦ τὰ ἄρματα ἴσθη τρέχοντα, καὶ διὰ τούτων τὴν ἰσχὴν ἐκράτυνε. Καὶ ὁ γε Μίλων ἀπὸ τῆς ἀληλειμμένης ἀσπίδος οὐκ ἐξωθεῖτο, ἀλλ' ἀντεῖχεν ὠθούμενος οὐχ ἥττον ἢ οἱ ἀνδριάντες οἱ τῶ μολύβδῳ συνδεδεμένοι. Καὶ ἀπαξαπλῶς αἱ μελέται αὐτοῖς παρασκευαῖ τῶν ἄθλων ἦσαν. Εἰ δὲ τὰ Μαρσύου ἢ τὰ Ὀλύμπου τῶν Φρυγῶν περιειργάζοντο κρούματα, καταλιπόντες τὴν κόνιν καὶ τὰ γυμνάσια, ταχὺ γ' ἂν στεφάνων ἢ δόξης ἔτυχον, ἢ διέφυγον τὸ μὴ καταγέλαστοι εἶναι κατὰ τὸ σῶμα; Ἀλλ' οὐ μέντοι οὐδ' ὁ Τιμόθεος τὴν μελωδίαν ἀφείξεν ἐν ταῖς παλαιστραῖς διηγεν. Οὐ γὰρ ἂν τοσοῦτον ὑπῆρξεν αὐτῷ διενεγκεῖν ἀπάντων τῆ μουσικῆ, ὧ γε τοσοῦτον περιῆν τῆς τέχνης ὥστε καὶ θυμὸν ἐγείρειν διὰ τῆς συντόνου καὶ αὐστηρᾶς ἁρμονίας, καὶ μέντοι καὶ χαλᾶν καὶ μαλάττειν

σχεδιασμὸ τῆς ἐργασίας τους. Ἐμεῖς εἶμαστε τάχα κατώτεροι ἀπ' αὐτούς τοὺς ἐπαγγελματίες τουλάχιστο στὸ νὰ ξεχωρίζουμε τὸ συμφέρον μας; Ὅπως ὁ ἐπαγγελματίας ἔχει ἓνα στόχο στὴν ἐργασία του, ἔτσι κι ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ ἔχει ἓνα δικό της στόχο. Καὶ σ' αὐτὸν ἔχουν τὰ μάτια τοὺς ὅλοι ὅσοι δὲν θέλουν νὰ μοιάζουν μὲ ἄλογα ζῶα. Ἀλλιῶς θὰ εἶμαστε τὸ ἴδιο πρᾶγμα μὲ πλοῖα, ποὺ δὲν ἔχουν ἔρμα, τὸ τιμὸν τῆς ψυχῆς μας δὲν θὰ τὸ μεταχειρίζεται ἢ λογικὴ καὶ θὰ γυροφέρνουμε μέσα στὴ ζωὴ ἄσκοπα. Στους γυμναστικοὺς ἀγῶνες καὶ στους μουσικοὺς ἐπίσης διαγωνισμοὺς, ὅποιος λαβαίνει μέρος, ἔχει ὑπόψη τοῦ τὸ ἀντίστοιχο στεφάνι. Ὅποιος ἀθλεῖται στὴν πάλη ἢ στὸ παγκράτιο, δὲν χάνει τὸν καιρὸ του νὰ παίξει κιθάρα ἢ αὐλό.

Παράδειγμα ὁ χεροδύναμος ἀθλητῆς Πολυδάμας, ποὺ πρὶν κατεβεῖ στους Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες, ἀναχαίτιζε καταμεσίς τοῦ δρόμου τὰ ἄρματα ποὺ ἔτρεχαν καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο δυνάμωνε τοὺς μῦς του. Ἐπίσης ὁ Μίλων ὁ Κροτωνιάτης δὲν μετατοπιζόταν ἔξω ἀπὸ τὸ ἀλειμμένο σκουτάρι κι ἀντιστεκόταν στὸ σπρώξιμο ὅπως τὰ κολλημένα μὲ μολύβι ἀγάλματα. Μ' ἓνα λόγο, γυμνάζονταν γιὰ νὰ εἶναι ἔτοιμοι στὰ ἀγωνίσματά τους. Ἄς ὑποθέσουμε ὅμως ὅτι τοὺς ἔτρωγε ἢ περιέργεια κι ἀφηναν τὸν κουρνιαχτὸ τῶν γυμναστηρίων γιὰ τὶς μελωδίες τοῦ Μαρσύα, τοῦ ἀυλητῆ ἀπὸ τὴ Φρυγία, καὶ τοῦ μαθητῆ του, τοῦ Ὀλύμπου. Τί θὰ συνέβαινε τότε; Θὰ κέρδιζαν τὸν κότινο; Θὰ δοξάζονταν; Θὰ προκαλοῦσαν τὸν θαυμασμὸ μὲ τὴν σωματικὴ τους ἀλκὴ; Ἀλλὰ οὔτε κι ὁ Τιμόθεος, ὁ περίφημος ἀυλητῆς ἀπὸ τὴ Θήβα, παράτησε τὴ μουσικὴ γιὰ νὰ χάνει τὸν καιρὸ του σὲ τὶς παλαιστρες. Διότι ἂν ἔκανε κάτι τέτοιο, δὲν θὰ μπορούσε νὰ τοὺς ξεπεράσει ὅλους στὴν τέχνη τῶν ἤχων καὶ νὰ ἔχει τέτοια ἱκανότητα σ'

πάλιν διὰ τῆς ἀνειμένης, ὅποτε βούλοιτο. Ταύτη τοι καὶ Ἀλεξάνδρω ποτὲ τὸ Φρύγιον ἐπαυλήσαντα ἔξαναστήσαι αὐτὸν ἐπὶ τὰ ὄπλα λέγεται μεταξὺ δειπνοῦντα, καὶ ἐπαναγαγεῖν πάλιν πρὸς τοὺς συμπότας, τὴν ἀρμονίαν χαλάσαντα. Τοσαύτην ἰσχὺν ἔν τε μουσικῇ καὶ τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι πρὸς τὴν τοῦ τέλους κτήσιν ἢ μελέτη παρέχεται.

Ἐπεὶ δὲ στεφάνων καὶ ἀθλητῶν ἐμνήσθην, ἐκεῖνοι μυρία παθόντες ἐπὶ μυρίοις, καὶ πολλαχόθεν τὴν ῥώμην ἑαυτοῖς συναυξήσαντες, πολλὰ μὲν γυμναστικοῖς ἐνιδρώσαντες πόνοις, πολλὰς δὲ πληγὰς ἐν παιδοτρίβου λαβόντες, δίαιταν δὲ οὐ τὴν ἡδίστην, ἀλλὰ τὴν παρὰ τῶν γυμναστῶν αἰρούμενοι, καὶ τᾶλλα, ἵνα μὴ διατρίβω λέγων, οὕτω διάγοντες ὡς τὸν πρὸ τῆς ἀγωνίας βίον μελέτην εἶναι τῆς ἀγωνίας, τηνικαῦτα ἀποδύονται πρὸς τὸ στάδιον, καὶ πάντα πονοῦσι καὶ κινδυνεύουσιν, ὥστε κοτίνου λαβεῖν στέφανον ἢ σελίνου, ἢ ἄλλου τινὸς τῶν τοιούτων, καὶ νικῶντες ἀναρρηθῆναι παρὰ τοῦ κήρυκος. Ἡμῖν δέ, οἷς ἄθλα τοῦ βίου πρόκειται οὕτω θαυμαστὰ πλήθει τε καὶ μεγέθει ὥστε ἀδύνατα εἶναι ῥηθῆναι λόγῳ, ἐπ' ἄμφω καθεύδουσι, καὶ κατὰ πολλὴν διαιτωμένοις ἄδειαν, τῇ ἑτέρῳ λαβεῖν τῶν χειρῶν ὑπάρξει;

Πολλοῦ μὲντ' ἂν ἄξιον ἦν ἡ ῥαθυμία τῷ βίῳ, καὶ ὅ γε Σαρδανάπαλος τὰ πρῶτα πάντων εἰς εὐδαιμονίαν ἐφέρετο, ἢ καὶ ὁ Μαργίτης, εἰ βούλει, ὄν οὐτ' ἀροτῆρα, οὐτε σκαπτῆρα, οὐτε ἄλλο τι τῶν κατὰ τὸν βίον ἐπιτηδείων εἶναι Ὅμηρος ἔφησεν, εἰ δὴ Ὅμηρου ταῦτα. Ἀλλὰ μὴ ἀληθὴς μάλλον ὁ τοῦ Πιπτακοῦ λόγος, ὃς χαλεπὸν ἔφησεν ἔσθλὸν ἔμμεναι; Διὰ πολλῶν γὰρ δὴ

αὐτὴν, ὥστε, ἀνάλογα μὲ τὸ κέφι του, ἄλλοτε οἰστροηλατοῦσε τὴν ψυχὴν μὲ τὴ σοβαρὴν καὶ αὐστηρὴν ἀρμονίαν καὶ ἄλλοτε, γλυκαίνοντας τοὺς τόνους, τὴ χαλάρωνε καὶ τὴν ἐπράϋνε. Χάρις στὴν τέχνην του, καθὼς λένε, ἀκόμα καὶ τὸν Μέγα Ἀλέξανδρο, παίζοντας ἓνα φρυγικὸ μέλος, τὸν ἔκανε νὰ πεταχτεῖ ἀπὸ τὸ τραπέζι σὲ πολεμικὸ συναγερμὸ καὶ ὕστερα τὸν ξανάφερε ἀνάμεσα στοὺς συνδαιτημόνες του, ἀπαλαίνοντας τὸ μουσικὸ του παίξιμο. Τόση εἶναι ἡ δύναμις καὶ στὴ μουσικὴ καὶ στὸν ἀθλητισμὸ, ποὺ δίνει ἢ προσαρμοσμένη στὸν σκοπὸ τῆς ἄσκησης.

Καὶ μιὰ ποὺ ὁ λόγος γιὰ στεφάνια καὶ ἀθλητές. Τί τραβοῦν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι! Αὐξαίνουν τὴ δύναμή τους μὲ πολὺ ἰδρώτα καὶ κόπους στὰ γυμναστήρια. Ὁ προπονητὴς τους ἀκόμα καὶ ξύλο τοὺς δίνει. Ἡ διαίτά τους δὲν εἶναι καθόλου ζηλευτή. Εἶναι ἡ γνωστὴ τῶν γυμναστῶν. Καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλη ἄποψη -γιὰ νὰ μὴ μακρηγορήσουμε- περνοῦν ζωὴ δύσκολη, ποὺ εἶναι προετοιμασία γιὰ τὸν ἀγῶνα. Καὶ ἀφοῦ ἔτσι ἐτοιμασθοῦν, τότε μπαίνουν γυμνοὶ στὸ στάδιο καὶ περνοῦν ὅλους τοὺς κόπους καὶ τίς λαχτάρεις, γιὰ νὰ κερδίσουν ἓνα στεφάνι ἀπὸ ταπεινὸ χορτᾶρι καὶ νὰ ἀναγορευθοῦν νικητές. Καὶ ἐμεῖς, τώρα, ποὺ περιμένουμε τόσο θαυμαστὰ στὸν ἀριθμὸ καὶ στὴν ἀξία στεφάνια, ἀπερίγραπτα μὲ λέξεις, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ πετύχουμε μὲ ἡμίμετρα, μὲ μαλθακὴ ζωὴ, μὲ ἔλλειψη περιορισμῶν; Ἄν ἦταν ἔτσι, ἢ ἀμεριμνησία θὰ ἦταν πολὺτιμο πρᾶγμα στὴ ζωὴ.

Ὁ Σαρδανάπαλος, ὁ Ἀσσύριος ἐκεῖνος βασιλιάς, ποὺ ἦταν ὀνομαστός γιὰ τὴν τρυφηλὴ ζωὴ του, θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος. Ἐπίσης ὁ Μαργίτης, ποὺ καθὼς ἀναφέρει ἓνα ποίημα ἀποδινόμενο στὸν Ὅμηρο, δὲν

<p>τῷ ὄντι πόνων διεξελθοῦσι μόλις ἄν τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων τυχεῖν ἡμῖν περιγένοιτο, ὧν ἐν τοῖς ἄνω λόγοις οὐδὲν εἶναι παράδειγμα τῶν ἀνθρωπίνων ἐλέγομεν. Οὐ δὴ οὖν ῥαθυμητέον ἡμῖν, οὐδὲ τῆς ἐν βραχεῖ ῥαστώνης μεγάλας ἐλπίδας ἀνταλλακτέον, εἶπερ μὴ μέλλοιμεν ὄνειδη τε ἔξειν καὶ τιμωρίας ὑφέξειν, οὐ τι παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐνθάδε ἀκαίτοι καὶ τοῦτο οὐ μικρὸν τῷ γε νοῦν ἔχοντι, ἀλλ' ἐν τοῖς, εἴτε ὑπὸ γῆν, εἴτε καὶ ὅπου δὴ τοῦ παντὸς ὄντα τυγχάνει, δικαιωτηρίοις. Ὡς τῷ μὲν ἀκουσίως τοῦ προσήκοντος ἀμαρτόντι κἄν συγγνώμη τις ἴσως παρὰ τοῦ Θεοῦ γένοιτο· τῷ δὲ ἐξεπίτηδες τὰ χείρω προελομένῳ οὐδεμία παραίτησις τὸ μὴ οὐχὶ πολλαπλασίῳ τὴν κόλασιν ὑποσχεῖν.</p>	<p>ἦταν ἱκανὸς οὔτε νὰ ὀργῶναι οὔτε νὰ σκάβει οὔτε τίποτε ἄλλο παρόμοιο νὰ κάνει. Ἀλλὰ ἂς κοιτάξουμε μήπως εἶναι μεγάλη ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ σοφοὺς, ὁ Πιττακός, ὅτι τὸ νὰ γίνεαι κανεὶς καλὸς ἀνθρώπος εἶναι δύσκολο πρᾶγμα. Πραγματικά, θ' ἀποκτήσουμε μὲ πολλοὺς κόπους τὰ ἀγαθὰ, ποῦ, καθὼς προεῖπαμε, τίποτε τὸ ἀνθρώπινο δὲν τοὺς μοιάζει. Δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ εἶμαστε ἀμελεῖς καὶ μὲ λιγόχρονη ἀκηδία νὰ χάσουμε τίς ἐλπίδες πολὺ ἀκριβῶν πραγμάτων. Ἔτσι, θὰ ἦταν σὰν νὰ θέλουμε νὰ τιμωρηθοῦμε καὶ σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν κόσμον, πρᾶγμα πολὺ βαρὺ γιὰ κάθε συνετὸ ἀνθρώπο, ἀλλὰ καὶ στὰ κριτήρια, ποῦ ὑπάρχουν, εἴτε κάτω ἀπὸ τὴ γῆ, εἴτε ὅπουδὴποτε ἄλλοῦ τοῦ σύμπαντος. Διότι, ὅποιος χωρὶς νὰ θέλει δὲν ἐξεπλήρωσε τὸ καθήκον του, ἴσως συγχωρηθῆ κάπως ἀπὸ τὸν Θεό. Ἀλλὰ ὅποιος διάλεξε συνειδητὰ τὸ κακό, εἶναι ἐντελῶς ἀδικαιολόγητος καὶ θὰ τιμωρηθεῖ ἀπανωτά.</p>
<p>9</p> <p>Τί οὖν ποιῶμεν; φαίη τις ἄν. Τί ἄλλο γε ἢ τῆς ψυχῆς ἐπιμέλειαν ἔχειν, πᾶσαν σχολὴν ἀπὸ τῶν ἄλλων ἄγοντας; Οὐ δὴ οὖν τῷ σώματι δουλευτέον, ὅτι μὴ πᾶσα ἀνάγκη· ἀλλὰ τῇ ψυχῇ τὰ βέλτιστα ποριστέον, ὥσπερ ἐκ δεσμοτηρίου τῆς πρὸς τὰ τοῦ σώματος πάθη κοινωνίας αὐτὴν διὰ φιλοσοφίας λύοντας, ἅμα δὲ καὶ τὸ σῶμα τῶν παθῶν κρεῖττον ἀπεργαζομένους, γαστρὶ μὲν γε τὰ ἀναγκαῖα ὑπηρετοῦντας, οὐχὶ τὰ ἡδίστα, ὡς οἱ γε τραπεζοποιούς τινας καὶ μαγεῖρους περινοοῦντες, καὶ πᾶσαν διερευνώμενοι γῆν τε καὶ θάλασσαν, οἷόν τινα χαλεπῷ δεσπότη φόρους ἀπάγοντες, ἐλεεινοὶ τῆς ἀσχολίας, τῶν ἐν ἄδου κολαζομένων οὐδὲν πάσχοντες ἀνεκτότερον, ἀτεχνῶς εἰς πῦρ ξαίνοντες, καὶ</p>	<p>ΕΝΑΣ ΑΞΙΟΔΑΚΡΥΤΟΣ ΗΝΙΟΧΟΣ</p> <p>Ἀλλὰ, θὰ πεῖ κανεὶς: Τί πρέπει, λοιπόν, νὰ κάνουμε; Ἀπλούστατα: τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ παραμερίσουμε τὸ κάθε τι καὶ νὰ μεριμνήσουμε γιὰ τὴν ψυχὴ. Δὲν πρέπει νὰ εἶμαστε ὑποταγμένοι στὸ σῶμα, χωρὶς ἀπόλυτη ἀνάγκη. Ἀλλὰ νὰ παρέχουμε στὴν ψυχὴ ὅ,τι τὸ πιὸ καλὸ, χρησιμοποιώντας τὴ σωστὴ σκέψη καὶ λύοντας τὴν ἔτσι ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῶν παθῶν τοῦ σώματος, ποῦ εἶναι κατὰ κάποιο τρόπο ἢ φυλακὴ τῆς. Καί, παράλληλα κάνοντας τὸ σῶμα ἀνώτερο ἀπὸ τὰ πάθη. Λόγου χάριν, παρέχοντας στὸ στομάχι ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖο κι ὄχι ὅ,τι εἶναι εὐχάριστο. Ὑπάρχουν ἀνθρώποι, ποῦ ψάχνουν σὲ στεριεὲς καὶ σὲ θάλασσεσ, γιὰ νὰ βροῦν σπουδαίους μαγεῖρους καὶ τραπεζοποιούς, λὲς καὶ τοὺς πρόσταξε νὰ τὸ κάνουν κάποιος ἀπαιτητικὸς ἡγεμόνας, σὰν φόρο στὴ βουλιμία του.</p>

κοσκίνω φέροντες ὕδωρ, καὶ εἰς τετρημένον ἀντλοῦντες πίθον, οὐδὲν πέρας τῶν πόνων ἔχοντες. Κουράς δὲ καὶ ἀμπεχόνας ἔξω τῶν ἀναγκαίων περιεργάζεσθαι, ἢ δυστυχούντων ἐστὶ, κατὰ τὸν Διογένους λόγον, ἢ ἀδικούντων. Ὅστε καλλωπιστὴν εἶναι καὶ ὀνομάζεσθαι ὁμοίως αἰσχρὸν ἠγεῖσθαι φημι δεῖν τοὺς τοιούτους ὡς τὸ ἔταιρειν ἢ ἀλλοτρίοις γάμοις ἐπιβουλεύειν.

Τί γὰρ ἂν διαφέροι, τῷ γε νοῦν ἔχοντι, ξυστίδα ἀναβεβλήσθαι, ἢ τι τῶν φαύλων ἰμάτιον φέρειν, ἕως ἂν μηδὲν ἐνδέη τοῦ πρὸς χειμῶνά τε εἶναι καὶ θάλπος ἀλεξητήριον; Καὶ τᾶλλα δὴ τὸν αὐτὸν τρόπον μὴ περιττότερον τῆς χρείας κατεσκευάσθαι, μηδὲ περιέπειν τὸ σῶμα πλέον ἢ ὡς ἄμεινον τῇ ψυχῇ. Οὐχ ἦττον γὰρ ὄνειδος ἀνδρὶ, τῷ γε ὡς ἀληθῶς τῆς προσηγορίας ταύτης ἀξίω, καλλωπιστὴν καὶ φιλοσώματον εἶναι, ἢ πρὸς ἄλλο τι τῶν παθῶν ἀγεννῶς διακεῖσθαι. Τὸ γὰρ τὴν πᾶσαν σπουδὴν εἰσφέρεισθαι ὅπως ὡς κάλλιστα αὐτῷ τὸ σῶμα ἔξοι οὐ διαγινώσκοντός ἐστιν ἑαυτὸν, οὐδὲ συνιέντος τοῦ σοφοῦ παραγγέλματος, ὅτι οὐ τὸ ὀρώμενόν ἐστιν ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ τινος δεῖ περιττοτέρας σοφίας, δι' ἧς ἕκαστος ἡμῶν ὅστις ποτέ ἐστιν ἑαυτὸν ἐπιγνώσεται.

Τοῦτο δὲ μὴ καθηραμένοις τὸν νοῦν ἀδυνατώτερον ἢ λημῶντι πρὸς τὸν ἥλιον ἀναβλέψαι. Κάθαρσις δὲ ψυχῆς, ὡς ἀθρόως τε εἰπεῖν καὶ ὑμῖν ἰκανῶς, τὰς διὰ τῶν αἰσθήσεων ἡδονὰς ἀτιμάζειν· μὴ ὀφθαλμοὺς ἐστιᾶν ταῖς ἀτόποις τῶν θαυματοποιῶν ἐπιδείξεσιν, ἢ σωμάτων θέαις ἡδονῆς κέντρον ἐναφιέντων, μὴ διὰ τῶν ὧτων διεφθαρμένην μελωδίαν τῶν

εἶναι ἄνθρωποι γιὰ κλάματα. Δεινοπαθοῦν ὅπως οἱ κολασμένοι στὸν ἄδη. Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο; Ὅπως λέγει ἡ παροιμία, κουβαλοῦν νερὸ μὲ κόσκινο σὲ τρύπιο πιθάρι κι οἱ κόποι τοὺς τέλος δὲν ἔχουν. Κι ἡ περίσσια περιποίηση τῶν μαλλιῶν καὶ τοῦ ντυσίματος εἶναι, κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ Διογένη, ἀπασχόληση ἀνθρώπων ἀδίκων ἢ δυστυχισμένων. Τὸ νὰ εἶναι κανεὶς κομψευόμενος ἢ καὶ τὸ νὰ λέγεται τέτοιος, εἶναι τὸ ἴδιο περιπίου σὰν νὰ μιμεῖται τὶς ἑταῖρες ἢ νὰ ἐπιβουλεύεται τὴν οἰκογενειακὴ τιμὴ τοῦ πλησίον του.

Τί διαφορὰ, γιὰ τὸν φρόνιμο ἄνθρωπο, ἀνάμεσα στὸ πολυτελὲς καὶ στὸ ἀπλῶς πρακτικὸ ροῦχο, μιὰ καὶ τὸ τελευταῖο κάνει τὴ δουλειά του, προστατεύοντας τὸ σῶμα ἀπὸ τὸ χειμωνιάτικο κρύο κι ἀπὸ τὸ κάμα τοῦ καλοκαιριοῦ; Καὶ γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα, πάλι, τὸ ἴδιο ἰσχύει: νὰ μὴ ξεπερνοῦν τὸ μέτρο τῆς λογικῆς ἀνάγκης κι οὔτε νὰ κολακεύουν τὸ σῶμα σὲ βάρος τοῦ συμφέροντος τῆς ψυχῆς. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀξίζει νὰ λέγεται ἄνθρωπος, θεωρεῖ ἴδια ντροπὴ τὸ νὰ εἶναι κομψευόμενος καὶ ὑπηρέτης τοῦ κορμιοῦ, ὅπως καὶ τὸ νὰ εἶναι ὑποδουλωμένος σὲ ὅποιοδήποτε ἄλλο πάθος. Ὅποιος κάνει τὸ πᾶν γιὰ τὴν ἐκζήτηση στὴ σωματικὴ του ἐμφάνιση, ἀποδείχνει ὅτι δὲν ἔχει συνείδηση τῆς ἀληθινῆς ἀνθρώπινης ἀξίας. Δὲν καταλαβαίνει τὸ σοφὸ γνωμικόν, ποὺ λέγει: ἄνθρωπος δὲν εἶναι ὅ,τι φαίνεται ἀπ' ἔξω. Πρέπει, μὲ ὑψηλότερη σκέψη, νὰ καταλαβαίνουμε τί πραγματικὰ εἵμαστε ὁ καθένας.

Γιὰ νὰ γίνεῖ αὐτό, χρειάζεται ψυχὴ καθαρὴ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅ,τι γιὰ νὰ δεῖ κανεὶς τὸν ἥλιο μὲ γερὰ μάτια. Καὶ τί σημαίνει, μὲ λίγα λόγια, καθαρὴ ψυχὴ; Περιφρόνηση τῶν σωματικῶν ἀπολαύσεων. Δηλαδὴ νὰ μὴν τρέφουμε τὴν ὄρασή μας μὲ τὰ ἄτοπα θεάματα τῶν θαυματοποιῶν. Νὰ μὴν ἐκθέτουμε γυμνά

ψυχῶν καταχεῖν. Ἀνελευθερίας γὰρ δὴ καὶ ταπεινότητος ἔκγονα πάθη ἐκ τοῦ τοιοῦδε τῆς μουσικῆς εἶδους ἐγγίνεσθαι πέφυκεν. Ἀλλὰ τὴν ἑτέραν μεταδιωκτέον ἡμῖν, τὴν ἀμείνω τε καὶ εἰς ἀμεινον φέρουσαν, ἣ καὶ Δαβὶδ χρώμενος, ὁ ποιητὴς τῶν ἱερῶν ἀσμάτων, ἐκ τῆς μανίας, ὡς φασί, τὸν βασιλέα καθίστη. Λέγεται δὲ καὶ Πυθαγόραν, κωμασταῖς περιτυχόντα μεθύουσι, κελεῦσαι τὸν αὐλητὴν τὸν τοῦ κώμου κατάρχοντα, μεταβαλόντα τὴν ἀρμονίαν, ἐπαυλῆσαι σφισι τὸ Δῶριον· τοὺς δὲ οὕτως ἀναφρονῆσαι ὑπὸ τοῦ μέλους ὥστε τοὺς στεφάνους ῥίψαντας, αἰσχυνομένους ἐπανελθεῖν. Ἔτεροι δὲ πρὸς αὐλὸν κορυβαντιῶσι καὶ ἐκβακχεύονται. Τοσοῦτόν ἐστι τὸ διάφορον ὑγιῶς ἢ μοχθηρᾶς μελωδίας ἀναπλησθῆναι. Ὡστε τῆς νῦν δὴ κρατούσης ταύτης ἤττον ὑμῖν μεθεκτέον ἢ οὐτινοσοῦν τῶν προδῆλως αἰσχίστων. Ἀτμούς γε μὴν παντοδαπούς ἡδονῆν ὀσφρήσει φέροντας τῷ ἀέρι καταμιγνύναι, ἢ μύροις ἑαυτοὺς ἀναχρώννυσθαι, καὶ ἀπαγορεύειν αἰσχύνομαι. Τί δ' ἂν τις εἴποι περὶ τοῦ μὴ χρῆναι τὰς ἐν ἀφῆ καὶ γεύσει διώκειν ἡδονάς, ἢ ὅτι καταναγκάζουσιν αὐταὶ τοὺς περὶ τὴν ἑαυτῶν θήραν ἐσχολακότας, ὥσπερ τὰ θρέμματα, πρὸς τὴν γαστέρα καὶ τὰ ὑπ' αὐτὴν συννενευκότας ζῆν;

Ἐνὶ δὲ λόγῳ, παντὸς ὑπεροπτεῖον τοῦ σώματος τῷ μὴ ὡς ἐν βορβόρῳ ταῖς ἡδοναῖς αὐτοῦ κατορωρύχθαι μέλλοντι, ἢ τοσοῦτον ἀνθεκτέον αὐτοῦ ὅσον, φησὶ Πλάτων, ὑπὴ ρεσίαν φιλοσοφία κτωμένους, ἐοικότα που λέγων τῷ Παύλῳ, ὃς παραινεῖ μηδεμίαν χρῆναι τοῦ σώματος πρόνοιαν ἔχειν εἰς ἐπιθυμιῶν ἀφορμῆν. Ἡ τί

τὰ σώματα, πρᾶγμα ποῦ προκαλεῖ τὴν ἡδονὴν ἄμεσα. Νὰ μὴν ἀκοῦμε μεθυστικὰ τραγούδια γιὰ τὴν ψυχὴν, μὲ ἄσεμνο περιεχόμενο, μιὰ καὶ τέτοια μουσικὴ δίνει ζωὴ σὲ πάθη ποῦ ὑποδουλώνουν κι ἐξευτελίζουν τὸν ἄνθρωπο. Ἄλλη εἶναι ἡ μουσικὴ ποῦ ταιριάζει σὲ μᾶς. Μιὰ μουσικὴ ποῦ εἶναι καλύτερη κι ὑψώνει στὸ καλύτερο. Ἐκείνη ποῦ μεταχειριζόταν κι ὁ Δαβὶδ, ὁ ποιητὴς τῶν ψαλμῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, γιὰ νὰ κατασιγάσει τὴν ἐξαλλοσύνη τοῦ βασιλιᾶ Σαοῦλ. Κάτι παρόμοιο λέγεται καὶ γιὰ τὸν φιλόσοφο καὶ μαθηματικὸ Πυθαγόρα. Κάποτε συναπάντησε μεθυσμένους, ποῦ βρῖσκονταν σὲ εὐθυμία. Πρόσταξε, λοιπόν, τὸν αὐλητὴν, ποῦ τοὺς συνόδευε, ν' ἀλλάξει σκοπὸ καὶ νὰ παίξει δωρικὴ μελωδία. Τότε, κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασή της, ἤλθαν στὰ συγκαλά τους, πέταξαν τὰ στεφάνια καὶ τράβηξαν γιὰ τὰ σπίτια τους γεμάτοι ντροπῆ. Ἄλλοι πάλι, κάτω ἀπὸ τοὺς ἤχους τοῦ αὐλοῦ, μεταβάλλονται σὲ Κορὺβαντες καὶ Βάκχες. Τόσο διαφέρει στὴν ἐπίδρασή της ἡ καλὴ ἀπὸ τὴν ἀνήθικη μουσικὴ. Λοιπόν, τὸ πρῶτο ποῦ πρέπει νὰ ἀποφεύγετε ἀπ' ὅσα καταφάνερα αἰσχυρὰ πράγματα ὑπάρχουν, εἶναι ἡ μάθηση τῆς μουσικῆς ποῦ ἔχει σήμερα πέραση. Καὶ τὸ νὰ ἀνακατεύετε τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ λογιῶν-λογιῶν ἀναθυμιάσεις, ποῦ ἡδονίζουν τὴν ὀσφρηση, ἢ τὸ νὰ φορᾶτε ἀρώματα, ντρέπομαι ἀκόμα καὶ νὰ τὰ ἀπαγορέψω. Ὅσο γιὰ τὶς ἡδονὲς τῆς ἐπαφῆς καὶ τῆς γεύσεως, τί νὰ πῶ ἄλλο ἀπὸ τὸ ὅτι ὑποχρεώνουν ὅσους τοὺς ἔχουν δοθεῖ νὰ ζοῦνε σὰν κτήνη, ἔχοντας ἐνδιαφέρον μονάχα γιὰ τὴν κοιλιὰ κι ὅ,τι εἶναι κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιὰ;

Ἄς τὸ πῶ, σύντομα: ὁποῖος δὲν θέλει νὰ βουλιάξει στὸ βόρβορο τῶν σωματικῶν ἡδονῶν, πρέπει νὰ περιφρονῆσει ὅλο τὸ σῶμα, ἢ νὰ τὸ φροντίζει τόσο μονάχα ὅσο τοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ τὸ ἔχει βοηθὸ στὴ

διαφέρουσιν οἱ τοῦ μὲν σώματος, ὡς ἂν κάλλιστα ἔχοι, φροντίζουσι, τὴν δὲ χρησομένην αὐτῷ ψυχὴν ὡς οὐδενὸς ἀξίαν περιορῶσι, τῶν περὶ τὰ ὄργανα σπουδαζόντων, τῆς δὲ δι' αὐτῶν ἐνεργούσης τέχνης καταμελούντων; Πᾶν μὲν οὖν τοῦναντίον κολάζειν αὐτὸ καὶ κατέχειν, ὥσπερ θηρίου τὰς ὀρμάς, προσῆκε καὶ τοὺς ἀπ' αὐτοῦ θορύβους ἐγγινομένους τῇ ψυχῇ οἷονεὶ μᾶστιγι τῷ λογισμῷ καθικνουμένους κοιμίζειν, ἀλλὰ μὴ πάντα χαλινὸν ἡδονῆς ἀνέντας περιορᾶν τὸν νοῦν ὥσπερ ἡνίοχον ὑπὸ δυσηνίων ἵππων ὕβρει φερομένων παρασυρόμενον ἄγεσθαι καὶ τοῦ Πυθαγόρου μεμνησθαι, ὃς τῶν συνόντων τινὰ καταμαθῶν γυμνασίους τε καὶ σιτίους ἑαυτὸν εὖ μάλα κατασαρκούντα· «Οὗτος, ἔφη, οὐ παύση χαλεπώτερον σεαυτῷ κατασκευάζων τὸ δεσμοτήριον;» Διὸ δὴ καὶ Πλάτωνά φασι, τὴν ἐκ σώματος βλάβην προειδόμενον, τὸ νοσῶδες χωρίον τῆς Ἀττικῆς τὴν Ἀκαδημίαν καταλαβεῖν ἐξεπίτηδες, ἵνα τὴν ἄγαν εὐπάθειαν τοῦ σώματος, οἷον ἀμπέλου τὴν εἰς τὰ περιττὰ φορᾶν, περικόπτοι. Ἐγὼ δὲ καὶ σφαλερὰν εἶναι τὴν ἐπ' ἄκρον εὐεξίαν ἰατρῶν ἤκουσα.

Ὅτε τοίνυν ἡ ἄγαν αὕτη τοῦ σώματος ἐπιμέλεια αὐτῷ τε ἀλυσιτελῆς τῷ σώματι, καὶ πρὸς τὴν ψυχὴν ἐμπόδιόν ἐστι, τό γε ὑποπεπτωκέναι τούτῳ καὶ θεραπεύειν μανία σαφές. Ἀλλὰ μὴν εἰ τούτου γε ὑπερορᾶν μελετήσασμεν, σχολῆ γ' ἂν ἄλλο τι τῶν ἀνθρωπίνων θαυμάσασμεν. Τί γὰρ ἔτι χρησόμεθα πλούτῳ, τὰς διὰ τοῦ σώματος ἡδονὰς ἀτιμάζοντες; Ἐγὼ μὲν οὐχ ὀρώ, πλήν εἰ μή, κατὰ τοὺς ἐν τοῖς μύθοις δράκοντας, ἡδονὴν τινα φέροι θησαυροῖς κατορρωρυγμένοις ἐπαγρυπνεῖν. Ὅ γε μὴν ἐλευθερίως

φιλοσοφία, ὅπως λέγει ὁ Πλάτων κι ὅπως λέγει ὁ Παῦλος συμβουλευοντας νὰ μὴ φροντίζουμε γιὰ τὸ σῶμα κατὰ τρόπο πού νὰ δίνει λαβὴ σὲ ἐπιθυμίες. Ὅσοι φροντίζουν γιὰ νὰ εἶναι καλὰ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴ, πού θὰ χρησιμοποήσει τὸ σῶμα, τὴν παραμελοῦν σὰν ἀνάξια λόγου, εἶναι ἴδιοι με ὅσους νοιάζονται πολὺ γιὰ τὰ ἐργαλεῖα, ἀλλὰ δὲν τοὺς νοιάζει γιὰ τὴν τέχνη, πού τὰ χρησιμοποιεῖ. Τὸ ἀντίθετο πρέπει νὰ γίνεται. Νὰ τιμωροῦν τὸ σῶμα. Νὰ καταπτοοῦν τὶς ὀρμές του σὰν θηρία. Νὰ παίρνουν τὴν ὀρθὴ σκέψη σὰν βούρδουλα καὶ νὰ μαστιγώνουν καὶ νὰ ἀποκοιμίζουν τὴν τρικυμία τῆς ψυχῆς, πού προκαλεῖται ἀπὸ τὸ σῶμα. Κι ὄχι ἀμολώντας κάθε χαλινάρι γιὰ τὴν ἡδονή, ν' ἀφήνουν τὴν ψυχὴ στὸ κατάντημα ἄτυχου ἡνιόχου, πού τὸν πᾶνε κατὰ κρημνῶν ἀτίθασα κι ὀρμητικὰ ἄλογα. Ἄς θυμοῦνται καὶ τὸ ἐξῆς ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Πυθαγόρα: κάποτε, σὰν εἶδε ἓνα φίλο του, πού μὲ τὴν καλοφαγία καὶ τὶς σωματικὲς ἀσκήσεις, εἶχε κάνει κορμὶ ἐντυπωσιακό, τοῦ εἶπε: Δὲν παύεις, φίλε μου νὰ φτιάχνεις τὴ φυλακὴ σου πιὸ δύσκολη; Λένε καὶ γιὰ τὸν Πλάτωνα: προβλέποντας τὶς ζημιές, πού θὰ τοῦ προκαλοῦσε τὸ κορμὶ, ἐγκαταστάθηκε ἐξεπίτηδες στὴν Ἀκαδημία, τόπο τῆς Ἀττικῆς νοσηρό, γιὰ νὰ κόψει ἔτσι τὴν ὑπερβολικὴ εὐαισθησία τοῦ σώματος, ὅπως κόβουν τὸ περίσσιο φύλλωμα τοῦ ἀμπελιοῦ. Ἐγὼ μάλιστα ἄκουσα τοὺς γιατροὺς νὰ λένε ὅτι ἡ πολλὴ υἰγεία εἶναι κάτι τὸ ἐπικίνδυνο.

Μιά, λοιπόν, πού ἡ περίσσια φροντίδα γιὰ τὸ σῶμα εἶναι καὶ στὸ ἴδιο ἄχρηστη καὶ στὴν ψυχὴ ἐμπόδιο, εἶναι σωστὴ ἀφροσύνη τὸ νὰ ἐξαρθᾶμε ὅλα ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ νὰ εἶμαστε σκλάβοι του. Κανένα ἄλλο ἀνθρώπινο πρᾶγμα δὲν ἀξίζει τόσο θαυμασμὸ ὅσο ἡ ἀσκήσις στὴν περιφρόνησι τοῦ σώματος. Δὲν καταλαβαίνω, λόγου χάρι, τί θὰ τὸν

πρὸς τὰ τοιαῦτα διακεῖσθαι
πεπαιδευμένος πολλοῦ ἂν δέοι
ταπεινόν τι καὶ αἰσχροὺν ἔργῳ ἢ λόγῳ
ποτὲ προελέσθαι. Τὸ γὰρ τῆς χρείας
περιττότερον, κἂν Λύδιον ἢ ψῆγμα,
κἂν τῶν μυρμηκῶν ἔργον τῶν
χρυσοφόρων, τοσοῦτῳ πλέον
ἀτιμάσει ὅσωπερ ἂν ἦττον
προσδέηται· αὐτὴν δὲ δήπου τὴν
χρείαν τοῖς τῆς φύσεως ἀναγκαίοις,
ἀλλ' οὐ ταῖς ἡδοναῖς ὀριεῖται. Ὡς οἱ γὰρ
τῶν ἀναγκαίων ὄρων ἔξω γενόμενοι,
παραπλησίως τοῖς κατὰ τοῦ πρᾶνοῦς
φερομένοις, πρὸς οὐδὲν στάσιμον
ἔχοντες ἀποβῆναι, οὐδαμοῦ τῆς εἰς τὸ
πρόσω φορᾶς ἴστανται· ἀλλ' ὅσωπερ
ἂν πλείω προσπεριβάλονται, τοῦ
ἴσου δέονται ἢ καὶ πλείονος πρὸς τὴν
τῆς ἐπιθυμίας ἐκπλήρωσιν, κατὰ τὸν
Ἐξηκεστίδου Σόλωνα, ὅς φησι·
*Πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον
ἀνδράσι κείται.*

Τῷ δὲ Θεόγνιδι πρὸς ταῦτα
διδασκάλῳ χρηστέον λέγοντι·
*Οὐκ ἔραμαι πλουτεῖν, οὐτ' εὐχομαι,
ἀλλὰ μοι εἶη ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων,
μηδὲν ἔχοντι κακόν.*

Ἐγὼ δὲ καὶ Διογένους ἄγαμαι τὴν
πάντων ὁμοῦ τῶν ἀνθρωπίνων
ὑπεροψίαν, ὅς γε καὶ βασιλέως τοῦ
μεγάλου ἑαυτὸν ἀπέφηνε
πλουσιώτερον, τῷ ἐλαττόνων ἢ
ἐκεῖνος κατὰ τὸν βίον προσδεῖσθαι.
Ἡμῖν δὲ ἄρα εἰ μὴ τὰ Πυθίου τοῦ
Μυσοῦ προσεῖη τάλαντα, καὶ πλέθρα
γῆς τόσα καὶ τόσα, καὶ βοσκημάτων
ἔσμοι πλείους ἢ ἀριθμῆσαι, οὐδὲν
ἐξαρκέσει; Ἀλλ', οἶμαι, προσήκει
ἀπόντα τε μὴ ποθεῖν τὸν πλοῦτον,
καὶ παρόντος μὴ τῷ κεκτῆσθαι
μᾶλλον φρονεῖν ἢ τῷ εἰδέναι αὐτὸν
εὖ διατίθεσθαι. Τὸ γὰρ τοῦ
Σωκράτους εὖ ἔχει· ὅς μέγα
φρονοῦντος πλουσίου ἀνδρὸς ἐπὶ τοῖς

χρειασθοῦμε τὸν πλοῦτο, ὅταν ἔχουμε
καταπατήσῃ τις σωματικὴς ἡδονές. Ἐκτὸς
ἂν εἶναι εὐχαρίστηση νὰ ἀγρυπνεῖ κανεὶς
πάνω ἀπὸ θαμμένους θησαυρούς, ὅπως οἱ
μυθικοὶ δράκοντες, πού ἀναφέρει ὁ
ἱστορικὸς Ἡρόδοτος. Ὁ ἄνθρωπος πού
ἔχει καλλιεργηθεῖ κι ἀπόκτησε ἐλεύθερο
φρόνημα ὡς πρὸς αὐτά, δὲν μπορεῖ νὰ
κάνει, ἢ νὰ πεῖ ποτὲ κάτι τὸ ποταπὸ καὶ τὸ
αἰσχρό. Ἐνας τέτοιος ἄνθρωπος προσέχει
μονάχα τὸ ἀναγκαῖο. Τὰ ὑπόλοιπα, ἔστω
κι ἂν εἶναι σὰν τὸ χρυσάφι τοῦ Πακτωλοῦ
ποταμοῦ, ἢ σὰν τὸ χρυσάφι πού βγάζουν
τὰ μερμηγκία, πού ἀναφέρει ὁ Ἡρόδοτος,
τὰ κανονίζουν οἱ ἀνάγκες τῆς φύσεως κι
ὄχι ἡ ἀπληστία τῶν ἡδονῶν. Ὅσοι
ξεπερνοῦν τὰ σύνορα τῆς ἀνάγκης,
μοιάζουν μὲ ἀνθρώπους πού γλιστροῦν
σὲ κατήφορο καὶ μὴν ἔχοντας πού νὰ
στηριξοῦν τὰ πόδια τους ἐξακολουθοῦν
ἀενάως νὰ πέφτουν. Ὅσο πιὸ πολλὰ
ἀποκτοῦν, τόσο περισσότερα χρειάζονται,
γιὰ νὰ ἱκανοποιοῦν τις ἐπιθυμίες ὅπως
λέγει κι ὁ νομοθέτης Σόλων:
*Στὸν ἀνθρώπινο πλοῦτο τέρμα φανερό δὲν
ὑπάρχει.*

Ἀλλὰ κι ὁ Θεόγνις ἄς ἔρθει στὴ μέση γιὰ
νὰ μᾶς διδάξει σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα:
*Δὲν ποθῶ οὔτε εὐχομαι νὰ γίνω πλούσιος.
Ἄμποτε μὲ λίγα νὰ ζῶ, χωρὶς δεινά.*

Ἄξιος θαυμασμοῦ εἶναι κι ὁ Διογένης, πού
περιφρονοῦσε ὅλα μαζί τὰ ἀνθρώπινα
ἀγαθὰ κι ἔλεγε ὅτι εἶναι πλουσιώτερος κι
ἀπὸ τὸν βασιλιά τῆς Περσίας, διότι στὴ
ζωή του εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ λιγότερα
πράγματα. Οἱ πολλοὶ ὅμως τίποτε δὲν
θαρροῦν ἀρετὸ καὶ θὰ ἠθελαν νὰ ἔχουν
τὰ τάλαντα τοῦ Πυθίου κι ἀπέραντα
χωράφια κι ἀναρίθμητα κοπάδια. Ἀλλὰ
νομίζω ὅτι τὸν πλοῦτο, ὅταν δὲν τὸν
ἔχουμε, δὲν πρέπει νὰ τὸν ποθοῦμε. Κι
ὅταν τὸν ἔχουμε, νὰ μὴ καυχώμαστε γιὰ
τὸ ὅτι εἶναι δικός μας, ἀλλὰ γιὰ τὸ ὅτι
ξέρουμε νὰ τὸν χρησιμοποιοῦμε. Σωστὰ

χρήμασιν, οὐ πρότερον αὐτὸν θαυμάσειν ἔφη πρὶν ἂν καὶ ὅτι κεχρηῆσθαι τούτοις ἐπίσταται πειραθῆναι. Ἡ Φειδίας μὲν καὶ Πολύκλειτος, εἰ τῷ χρυσίῳ μέγα ἐφρόνουν καὶ τῷ ἐλέφαντι ὧν ὁ μὲν Ἡλείοις τὸν Δία, ὁ δὲ τὴν Ἥραν Ἀργείοις ἐποιησάτην, καταγελάστω ἂν ἦσθην ἀλλοτριῶ πλούτῳ καλλωπιζόμενοι, ἀφέντες τὴν τέχνην, ὑφ' ἧς καὶ ὁ χρυσὸς ἡδίων καὶ τιμιώτερος ἀπεδείχθη· ἡμεῖς δέ, τὴν ἀνθρωπείαν ἀρετὴν οὐκ ἐξαρκεῖν ἑαυτῇ πρὸς κόσμον ὑπολαμβάνοντες, ἐλάττονος αἰσχύνῃς ἄξια ποιεῖν οἴομεθα;

Ἀλλὰ δῆτα πλούτου μὲν ὑπεροψόμεθα, καὶ τὰς διὰ τῶν αἰσθήσεων ἡδονὰς ἀτιμάσομεν, κολακείας δὲ καὶ θωπείας διωξόμεθα, καὶ τῆς Ἀρχιλόχου ἀλώπεκος τὸ κερδαλέον τε καὶ ποικίλον ζηλώσομεν; Ἄλλ' οὐκ ἔστιν ὁ μᾶλλον φευκτέον τῷ σωφρονουῦντι τοῦ πρὸς δόξαν ζῆν, καὶ τὰ τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα περισκοπεῖν, καὶ μὴ τὸν ὀρθὸν λόγον ἡγεμόνα ποιεῖσθαι τοῦ βίου, ὥστε, κἂν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀντιλέγειν, κἂν ἀδοξεῖν καὶ κινδυνεύειν ὑπὲρ τοῦ καλοῦ δέη, μηδὲν αἰρεῖσθαι τῶν ὀρθῶς ἐγνωσμένων παρακινεῖν. Ἡ τὸν μὴ οὕτως ἔχοντα τί τοῦ Αἰγυπτίου σοφιστοῦ φήσομεν ἀπολείπειν, ὃς φυτὸν ἐγένετο καὶ θηρίον, ὅποτε βούλοιο, καὶ πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ πάντα χρήματα; εἶπερ δὴ καὶ αὐτὸς νῦν μὲν τὸ δίκαιον ἐπαινέσεται παρὰ τοῖς τοῦτο τιμῶσι, νῦν δὲ τοὺς ἐναντίους ἀφήσει λόγους, ὅταν τὴν ἀδικίαν εὐδοκимоῦσαν αἰσθηται, ὅπερ δίκης ἐστὶ κολάκων. Καὶ ὥσπερ φασὶ τὸν πολυπόδα τὴν χρῶαν πρὸς τὴν ὑποκειμένην γῆν, οὕτως αὐτὸς τὴν διάνοιαν πρὸς τὰς τῶν συνόντων

μίλησε ὁ Σωκράτης σ' ἓνα πλούσιον, ποῦ καυχίονταν γιὰ τὸ βίος του, ὅταν τοῦ εἶπε ὅτι δὲν θὰ τὸν θαύμαζε πρὶν διαπιστώσει ἂν ἤξερε νὰ τὸν χρησιμοποιήσει. Θὰ ἦταν γιὰ γέλια ὁ Φειδίας κι ὁ Πολύκλειτος, ἂν καυχίοντουσαν γιὰ τὸ χρυσάφι καὶ τὸ φίλντισι, μὲ τὰ ὅποια ὁ ἓνας ἔφτιαξε τὸ ἄγαλμα τοῦ Δία γιὰ τοὺς κατοίκους τῆς Ἡλείας κι ὁ ἄλλος τὸ ἄγαλμα τῆς Ἥρας γιὰ τοὺς Ἀργεῖους. Διότι θὰ εἶχαν καυχηθεῖ γιὰ πλοῦτο ποῦ δὲν ἦταν δικὸς τους καὶ διότι δὲν θὰ λογάριάζαν τὴν τέχνη τους ποῦ ἔδωσε νόημα κι ὁμορφιά στὸ χρυσάφι. Ἐμεῖς τώρα εἴμαστε λιγότερο καταγέλαστοι ἂν παραδεχθοῦμε ὅτι ἡ ἀρετὴ δὲν εἶναι ἀρκετὸ στολίδι τοῦ ἑαυτοῦ της;

Ἄς ποῦμε, λοιπόν, ὅτι καταπατήσαμε τὸν πλοῦτο καὶ περιφρονήσαμε τὶς ἡδονὲς τῶν αἰσθήσεων. Θὰ ἐπιζητήσουμε ὁμῶς τὴν κολακεία καὶ τὰ χάδια καὶ θὰ ἀντιγράψουμε τὴ φιλοκέρδεια καὶ τὴν εὐστροφία τῆς ἀλεπούς, ποῦ ἀναφέρει ὁ μῦθος τοῦ λυρικοῦ ποιητῆ Ἀρχιλόχου; Ὁ φρόνιμος ἀνθρώπος τίποτε ἄλλο δὲν πρέπει νὰ ἀποφεύγει περισσότερο ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν ἐπιδείξεων, ἀπὸ τὸ νὰ τὸν ἐπηρεάζει τὸ τί θὰ πεῖ γι' αὐτὸν ὁ κόσμος, ἀπὸ τὸ νὰ μὴν ἔχει πυξίδα τῆς ζωῆς του τὴ λογική. Ἄν τὰ ἔχει ἀποφύγει αὐτά, τότε δὲν φοβᾶται νὰ πάει ἀντίθετα πρὸς τὴ γνώμη ὅλης τῆς κοινωνίας, νὰ τὸν κατηγορήσουν, νὰ κινδυνέψει γιὰ χάρη τοῦ ἀγαθοῦ, νὰ σταθεῖ ἀκλόνητος στὴν ὀρθὴ ἀπόφαση. Ἐνας ποῦ δὲν ζῆ ἔτσι, δὲν διαφέρει σὲ τίποτε ἀπὸ τὸν ὀμηρικὸ Πρωτέα, ποῦ ὅταν ἤθελε γινόταν φυτὸ ἢ ζῶο ἢ φωτιά ἢ νερὸ ἢ ὅτιδήποτε ἄλλο πράγμα. Διότι ἓνας τέτοιας λογῆς ἀνθρώπος ἄλλοτε ἐξυμνεῖ τὸ δίκιο σὲ ὅσους τὸ τιμοῦν, ἄλλοτε θὰ πεῖ τὰ ἀντίθετα, ὅταν δεῖ ὅτι κυριαρχεῖ ἡ ἀδικία, ὅπως ἀκριβῶς κάνουν οἱ κόλακες. Κι ὅπως τὸ χταπόδι ἀλλάζει χρῶμα ἀνάλογα μὲ τὸν βυθό, ἔτσι κι αὐτὸς θ' ἀλλάζει

<p>γνώμας μεταβαλεῖται.</p>	<p>γνώμες ἀνάλογα μ' ἐκείνες τῶν γύρω του.</p>
<p>10</p> <p>Ἀλλὰ ταῦτα μὲν που κὰν τοῖς ἡμετέροις λόγοις τελειότερον μαθησόμεθα· ὅσον δὲ σκιαγραφίαν τινὰ τῆς ἀρετῆς, τό γε νῦν εἶναι, ἐκ τῶν ἔξωθεν παιδευμάτων περιγραψόμεθα. Τοῖς γὰρ ἐπιμελῶς ἔξ' ἐκάστου τὴν ὠφέλειαν ἀθροίζουσιν, ὥσπερ τοῖς μεγάλοις τῶν ποταμῶν, πολλαὶ γίνεσθαι πολλαχόθεν αἱ προσθήκαι πεφύκασι. Τὸ γὰρ καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ κατατίθεσθαι, οὐ μᾶλλον εἰς ἀργυρίου προσθήκην ἢ καὶ εἰς ἡντιναοῦν ἐπιστήμην, ὀρθῶς ἔχειν ἡγεῖσθαι τῷ ποιητῇ προσῆκεν. Ὁ μὲν οὖν Βίας τῷ νιέϊ, πρὸς Αἰγυπτίους ἀπαίροντι, καὶ πυνθανομένῳ τί ἂν ποιῶν αὐτῷ μάλιστα κεχαρισμένα πράττοι· «Ἐφόδιον, ἔφη, πρὸς γῆρας κτησάμενος», τὴν ἀρετὴν δὴ τὸ ἐφόδιον λέγων, μικροῖς ὅροις αὐτὴν περιγράφων, ὅς γε ἀνθρωπίνῳ βίῳ τὴν ἀπ' αὐτῆς ὠφέλειαν ὠρίζετο. Ἐγὼ δὲ κὰν τὸ Τιθωνοῦ τις γῆρας, κὰν τὸ Ἀργανθωνίου λέγη, κὰν τὸ τοῦ μακροβιωτάτου παρ' ἡμῖν Μαθουσάλα, ὃς χίλια ἔτη τριάκοντα δεόντων βιῶναι λέγεται, κὰν σύμπαντα τὸν ἀφ' οὗ γεγονόνασιν ἄνθρωποι χρόνον ἀναμετρῆ, ὡς ἐπὶ παιδῶν διανοίας γελάσομαι, εἰς τὸν μακρὸν ἀποσκοπῶν καὶ ἀγήρω αἰῶνα, οὐ πέρας οὐδὲν ἔστι τῇ ἐπινοίᾳ λαβεῖν, οὐ μᾶλλον γε ἢ τελευτὴν ὑποθέσθαι τῆς ἀθανάτου ψυχῆς.</p> <p>Πρὸς ὄνπερ κτᾶσθαι παραινέσομαι ἂν τὰ ἐφόδια, πάντα λίθον, κατὰ τὴν παροιμίαν, κινοῦντας, ὅθεν ἂν μέλλῃ τις ὑμῖν ἐπ' αὐτὸν ὠφέλεια γενήσεσθαι. Μηδ' ὅτι χαλεπὰ ταῦτα καὶ πόνου δεόμενα, διὰ τοῦτ' ἀποκνήσωμεν· ἀλλ' ἀναμνησθέντας</p>	<p>Ο ΒΙΑΣ, Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΚΙ ΕΜΕΙΣ</p> <p>Αὐτὰ ὅλα θὰ τὰ διδαχθοῦμε τελειότερα στὴν Ἁγία Γραφή μας. Ἀλλὰ πρὸς ὥρας τὰ περιγράφουμε, σὰν σκιαγράφημα τῆς ἀρετῆς ἀπὸ τὴν κοσμικὴ σοφία. Ὅσοι μ' ἐπιμέλεια μαζεύουν τὴν ὠφέλεια ἀπὸ κάθε τι, μοιάζουν μὲ ποτάμια ποὺ παίρνουν στὸ διάβα τους νερὸ ἀπὸ παραποτάμους κι ὀλοένα γίνονται μεγαλύτερα. Εἶναι σωστὴ ἡ ὑπόμνηση τοῦ Ἡσιόδου γιὰ τὸ λίγο ποὺ προστίθεται στὸ λίγο, ὄχι μονάχα σχετικὰ μὲ τὸ χρῆμα, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ γνώση. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν κι ἡ γνώση γίνεται περισσότερη καὶ μεγάλη. Ὅταν ὁ φιλόσοφος Βίας ἀποχαιρετοῦσε τὸν γιό του, ποὺ ἔφευγε γιὰ τὴν Αἴγυπτο, καὶ τὸ παιδί τὸν ρώτησε μὲ ποιά πράξη του θὰ τὸν εὐχαριστοῦσε περισσότερο, τοῦ ἀποκρίθηκε: Ἀποκτώντας ἐφόδιο γιὰ τὰ γηρατιά σου. Καὶ μὲ τὴ λέξη ἐφόδιο ἐννοοῦσε τὴν ἀρετὴ, περιγράφοντάς τη σύντομα, μιὰ καὶ τὴν ὠφέλεια τῆς τὴν περιορίζε στὸ μῆκος τοῦ ἀνθρώπινου βίου. Ἀλλὰ γιὰ μένα, ἔστω κι ἂν πρόκειται γιὰ τὰ γηρατιά τοῦ μυθικοῦ Τιθωνοῦ ἢ τοῦ μακρόβιου βασιλιὰ τῆς Ταρτησοῦ, τοῦ Ἀργανθωνίου ἢ καὶ τοῦ Μαθουσάλα, ποὺ ἀναφέρει ἡ Παλαιὰ Διαθήκη καὶ λέγει ὅτι ἔζησε ἐννιακόσια ἑβδομήντα χρόνια, ἔστω ἀκόμα κι ἂν πρόκειται νὰ ὑπολογίσουμε ὅλο τὸν χρόνο ἀπὸ τότε ποὺ πρωτοφάνηκε ὁ ἄνθρωπος, βλέπω τὸ διάστημα αὐτὸ σὰν παιδιὰστικη, γιὰ γέλια ἔκταση. Διότι ἀτενίζω τὸν μακρὸ κι ἀγέραστο αἰῶνα, ποὺ τέλος δὲν ἔχει, τὴν ἡλικία τῆς ἀθάνατης ψυχῆς.</p> <p>Συμβουλεύω ν' ἀποκτοῦμε ἐφόδιο γιὰ τὴν ἀτελεύτητη αὐτὴ ζωὴ, κινώντας, σύμφωνα μὲ τὴ γνωστὴ ἔκφραση, πάντα λίθον, ὥστε νὰ παίρνομε ἀπὸ παντοῦ ὠφέλεια γιὰ μιὰ τέτοια προοπτικὴ. Βέβαια εἶναι ζήτημα ποὺ θέλει κόπο κι ἔχει</p>

τοῦ παραινέσαντος, ὅτι δέοι βίον μὲν ἄριστον αὐτὸν ἕκαστον προαιρεῖσθαι, ἡδὺν δὲ προσδοκᾶν τῇ συνηθείᾳ γενήσεσθαι, ἐγχειρεῖν τοῖς βελτίστοις. Αἰσχροὺς γὰρ τὸν παρόντα καιρὸν προεμένους ὕστερόν ποτ' ἀνακαλεῖσθαι τὸ παρελθόν, ὅτε οὐδὲν ἔσται πλέον ἀνιωμένοις. Ἐγὼ μὲν οὖν ἅ κράτιστα εἶναι κρίνω, τὰ μὲν νῦν εἴρηκα, τὰ δὲ παρὰ πάντα τὸν βίον ὑμῖν συμβουλεύσω ὑμεῖς δέ, τριῶν ἀρρωστημάτων, μὴ τῷ ἀνιάτῳ προσεοικέναι δόξητε, μηδὲ τὴν τῆς γνώμης νόσον παραπλησίαν τῇ τῶν εἰς τὰ σώματα δυστυχησάντων δείξητε. Οἱ μὲν γὰρ τὰ μικρὰ τῶν παθῶν κάμνοντες, αὐτοὶ παρὰ τοὺς ἰατροὺς ἔρχονται· οἱ δὲ ὑπὸ μειζόνων καταληφθέντες ἀρρωστημάτων, ἐφ' ἑαυτοὺς καλοῦσι τοὺς θεραπεύσοντας· οἱ δὲ εἰς ἀνήκεστον παντελῶς μελαγχολίας παρενεχθέντες, οὐδὲ προσιόντας προσίενται. Ὅ μὴ πάθητε νῦν ὑμεῖς τοὺς ὀρθῶς ἔχοντας τῶν λογισμῶν ἀποφεύγοντες.

δυσκολίες. Ἀλλὰ δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ ἀποθαρρυνθοῦμε καὶ νὰ τὸ ἀμελήσουμε. Ἀλλὰ νὰ θυμηθοῦμε τὸ παράγγελμα τῶν Πυθαγορείων, ποὺ λέγει ὅτι ὁ καθένας πρέπει νὰ διαλέγει τὸν ἄριστο τρόπο ζωῆς καὶ νὰ βρίσκει χαρὰ μέσα του, συνηθίζοντάς τον. Ἔτσι, θὰ ἐπιχειρήσουμε τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα. Εἶναι ντροπὴ νὰ ἀδιαφορήσουμε γιὰ τὴν τωρινὴ εὐκαιρία κι ὅταν περάσει ὁ καιρὸς νὰ πασχίζουμε νὰ φέρουμε μπροστά μας τὰ περασμένα, χωρὶς νὰ κατορθώσουμε τίποτε ἄλλο ἀπὸ θλίψη. Ἀπ' ὅσα, λοιπόν, θαρρῶ ὅτι εἶναι τὰ καλύτερα, ἄλλα σὰς τὰ εἶπα τώρα κι ἄλλα ὅσο ζῶ θὰ σὰς τὰ συμβουλεύω. Καὶ σεῖς, τώρα, ἀνάμεσα στὰ τρία εἶδη ἀρρώστιας, μὴ τοποθετηθῆτε στὸ τελευταῖο, τὸ ἀθεράπευτο. Καὶ μὴ δείξετε ὅτι ἡ ψυχικὴ σας ἀσθένεια μοιάζει μ' ἐκείνες τῶν σωματικῶν ἀρρώστων. Ὅσοι δηλαδὴ ἔχουν κάποια μικρὴ ἀρρώστια, πᾶνε οἱ ἴδιοι στοὺς γιατροὺς. Ὅσοι ἔπαθαν κάποια μεγαλύτερη ἀρρώστια τοὺς προσκαλοῦν στὸ σπίτι τους. Κι ὅσοι ἔπεσαν σὲ ἐντελῶς ἀνιάτη μανία, καὶ ποὺ τοὺς πλησιάζουν οἱ γιατροί, δὲν τοὺς δέχονται. Μὴ πάθετε κάτι τέτοιο, παιδιὰ μου, ἀποφεύγοντας τίς ὀρθὲς σκέψεις.